

428.0076

๘๑๑๔๗

๙.๓

การศึกษาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตร
พุทธศักราช 2524

ปริญญาโท

ของ

ชฎาพร นาถวรานันต์

27 พ.ธ. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา
กันยายน 2533

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

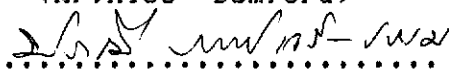
124232

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน

(Mr. Alec Bamford)

..... กรรมการ

(รศ.ปราณี วานิชเจริญธรรม)

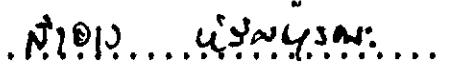
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(Mr. Alec Bamford)

..... กรรมการ

(รศ.ปราณี วานิชเจริญธรรม)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.ดร.ลำอาง หิรัญบุณยะ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร นiewทอง)

วันที่...11...เดือน...ตุลาคม...พ.ศ. ๒๕๓๓.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากอาจารย์ Alec Bamford ประธานกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ รศ.ปราณี วานิชเจริญธรรม กรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาตรวจแก้ไขรวมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ศ.สุโร พงษ์ทองเจริญ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ รศ.ศรัณุมิ อัครมาส ผศ.กรรณิการ์ ยุกติรัตน์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร.ลำอาง หิรัญบุรณะ ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าและได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติม ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในการรวบรวมข้อมูลที่น่ามาใช้ในการงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือด้วยดีจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศที่กรุณาให้ความร่วมมือในการจัดส่งแบบทดสอบมาให้ คุณดาเรศ โชติวิมลกุล คุณเมลิวัลย์ คำยสงคราม ที่ให้การช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งเพื่อนนิสิตภาควิชาภาษาศาสตร์และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณคุณพ่อสวัสดิ์ คุณแม่สมร นาวารานันต์ ที่ได้ให้การสนับสนุนทั้งในด้านทุนทรัพย์และเป็นกำลังใจอย่างดียิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้

ชฎาพร นาวารานันต์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	11
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	11
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	11
	นิยามคำศัพท์เฉพาะ	12
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	15
	ระเบียบวิธีการสอนภาษา	15
	ทฤษฎีความสามารถในการสื่อความหมาย	27
	การทดสอบและการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสื่อความหมาย	33
	ประเภทของแบบทดสอบ	40
	คุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี	44
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	47
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	50
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
	วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	51
	วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	51

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
ข้อตกลงเกี่ยวกับการแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
ตัวอย่างการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ ของความสามารถในการสื่อความหมาย	61
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	73
ผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญ	93
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	102
บทย่อ	102
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	102
ความสำคัญของศึกษาค้นคว้า	102
กลุ่มตัวอย่าง	102
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	103
สรุปผลการค้นคว้า	104
อภิปรายผล	106
ข้อเสนอแนะ	117
บรรณานุกรม	119
ภาคผนวก	124
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	134

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4	77
2 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5	82
3 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6	87
4 แสดงผลรวมการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6	92
5 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง ของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524	94
6 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง ของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524	96
7 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง ของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กับจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524	98
8 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้องของ แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 กับจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524	100

9	แสดงจำนวนชุดของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่วัดและไม่วัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย	107
10	แสดงจำนวนชุดของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่วัดและไม่วัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย	108
11	แสดงถึงจำนวนชุดของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่วัดและไม่วัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย	110

บทนำ

ภูมิหลัง

การทดสอบมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน ดังที่ ออลเลอร์ กล่าวว่า "แบบทดสอบที่ดีจะสามารถสอนและทำให้ผู้เรียนปรับปรุงความสามารถในการเรียนภาษาเป้าหมาย" (Oller. 1986 : 13) นอกจากนี้ แมสเซ็น ได้กล่าวถึงวิธีการ ซึ่งการทดสอบสามารถช่วยนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษว่า "การสร้างแบบทดสอบภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง สามารถช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการสอนโดยทำให้นักเรียนมีความรู้สึกในความสำเร็จ และรู้สึกว่าการประเมินผลของครูของเขาสอดคล้องกับสิ่งที่ครูสอนไป แบบทดสอบภาษาอังกฤษที่ดียังช่วยให้ผู้เรียนขยันเรียนภาษา เรียนตามจุดประสงค์รายวิชา และแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เด็กนักเรียนต้องปรับปรุง" และกล่าวถึงวิธีการซึ่งการทดสอบได้ช่วยครูผู้สอนว่า "แบบทดสอบของครูสามารถช่วยให้ครูตอบคำถามที่สำคัญว่า "การสอนของฉันได้ผลหรือไม่" (Madsen. 1983 : 3 - 5) ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การทดสอบมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาดังนี้

1. การทดสอบช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมาย และช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาด้วยความขยัน
2. การทดสอบช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
3. การทดสอบช่วยให้ครูรู้ถึงผลการสอนของตนเอง

การสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาให้หลายวิธี ยกตัวอย่างเช่น

1. วิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) เป็นวิธีการสอนที่เน้นการสอนไวยากรณ์ การแปล และการท่องจำคำอธิบายและกฎเกณฑ์

ไวยากรณ์ต่าง ๆ แบบฝึกหัดต่าง ๆ เป็นแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์และการแปล บทเรียนแต่ละบทประกอบด้วยกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์

2. วิธีสอนแบบตรง (Direct Method) วิธีสอนแบบนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษและใช้ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียว ผู้สอนจะไม่ใช้ภาษาของผู้เรียนเลย มีการใช้ท่าทางและอุปกรณ์ประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรียนโดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาแม่

3. วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) วิธีสอนแบบนี้เชื่อว่าภาษาคือพฤติกรรมอย่างหนึ่งซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ของสิ่งเร้าและปฏิกิริยาตอบสนอง การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เมื่อผู้เรียนได้รับการยกย่องชมเชยหรือได้รับรางวัล วิธีการสอนแบบนี้ใช้การเลียนแบบ การท่องจำบทเรียนในรูปของการสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ และเน้นวิธีการฝึกอย่างมาก

4. แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) แนวการสอนนี้เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสม บทเรียนจะไม่เรียงไปตามเนื้อหาความยากง่ายของไวยากรณ์ ดังเช่นวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ อย่างไรก็ตามไวยากรณ์ยังคงมีความสำคัญอยู่ แต่เป็นส่วนหนึ่งของการสอน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ ดังที่วิดโดลสัน ได้กล่าวเน้นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับภาษา (Usage) และความสามารถในการใช้ภาษา (Use) ว่า "ความสามารถในการใช้ภาษา คือ การนำความรู้เกี่ยวกับภาษามาใช้ได้ สถานการณ์ที่ผู้ใช้ภาษาต้องการสื่อความหมาย ความสามารถในการสื่อความหมายจำเป็นต้องมีความรู้ทั้ง 2 ประเภทคือ ความสามารถในการใช้ภาษา (Use) และความรู้เกี่ยวกับภาษา (Usage) แต่ความรู้เกี่ยวกับภาษาเพียงอย่างเดียวไม่เป็นหลักประกันว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ แต่ถ้าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้แสดงว่าต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษา" (Widdowson. 1978 : 19 - 20)

จากความเห็นของวิดโดลสัน ซึ่งเชื่อว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ต้องมีความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence)

เพราะฉะนั้นในการสอนภาษาเพื่อสื่อสารจะต้องสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในทุกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย ไม่สอนแต่เพียงความสามารถในไวยากรณ์ (Linguistic Competence)

ความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ซึ่งจากความคิดของ โฮมส์ คาเนล และซาเวน และซาวิกน็อง (Hymes, 1979 : 53 ; Canale and Swain, 1980 : 40 - 42 ; Savignon, 1983 : 36 - 42) สรุปได้ว่า องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมายมี 5 องค์ประกอบดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical or Linguistic Competence) เป็นความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Lexis) ระบบคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) อรรถศาสตร์ (Semantics) ระบบเสียง (Phonology) และระบบตัวสะกด (Graphology) ของภาษา

2. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทของสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย บทบาทของผู้ร่วมสนทนา (Roles of the Participants) ทำเลียงภาษา (Register) หน้าที่ของภาษาในการปฏิสัมพันธ์ (The Function of the Interaction) และวัฒนธรรม (Culture)

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความ โดยเชื่อมโยงข้อความที่สื่อความหมายทางภาษา (Utterances) เข้ากันได้ อย่างเหมาะสม โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ (Cohesion) และความสัมพันธ์ระหว่างความคิด (Coherence)

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่จำกัด โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ

5. ความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence) เป็นความสามารถที่จะรู้และใช้ภาษาที่มีใช้กันอยู่จริง ๆ ไม่ใช่ภาษาซึ่งใช้กันเฉพาะในบางสถานการณ์และนำมาใช้ในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป เช่น ใช้ "may God be with you" แทนการใช้ "good bye" หรือ "bye - bye" ในการพูดคุยกันทางโทรศัพท์

ตามที่ ฮาร์ริส กล่าวถึงจุดมุ่งหมายข้อหนึ่งของการทดสอบทางภาษาว่า "เพื่อที่จะวัดสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนตามจุดประสงค์ในการสอน" (Harris, 1969 : 7) จุดมุ่งหมายข้อนี้แสดงให้เห็นว่าครูจะต้องสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดสิ่งที่สอนไปแล้ว และโดยทั่วไปสิ่งที่ครูสอนจะต้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์ของหลักสูตรและจุดประสงค์รายวิชา ซึ่งในปัจจุบันนี้แนวโน้มการเรียนการสอนภาษานั้นมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ ผู้เรียนจะต้องสามารถสร้างและเข้าใจประโยคและนำความรู้เหล่านี้ไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับบริบททางสังคม ซึ่งแนวการสอนนี้คือแนวการสอนที่ยึดแนวการสอนเพื่อสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเป้าหมายของแนวการสอนนี้ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) ดังที่ แบมฟอร์ด กล่าวว่า "การสอนภาษาเพื่อสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ประกาศไว้อย่างแจ่มชัดว่า จะนำไปสู่เป้าหมายของความสามารถในการสื่อความหมาย (Bamford, 1987 : 3) เพราะฉะนั้นในการวัดผลจะต้องสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสาร (Communicative tests) เพราะการทดสอบความสามารถในการสื่อสาร คือ การทดสอบซึ่งวัดถึงสิ่งที่ผู้เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาที่สองและการใช้ความรู้นั้นในการสื่อสาร หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า การทดสอบความสามารถในการสื่อสาร คือการทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) ของผู้เรียนนั่นเอง ดังที่ ซาวิกน็อง กล่าวว่า "แบบทดสอบนั้นในอันดับแรกจะวัดความก้าวหน้าของผู้เรียน ถ้าหากสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย เราจะต้องทดสอบความสามารถในการสื่อความหมายเพื่อว่าทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะได้ทราบว่า สามารถทำได้ดีเพียงใด (Savignon, 1983 : 247)

จุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.
2524 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2524 : 40) มีจุดประสงค์หลัก 4
ข้อ คือ

1. ให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษา
เพื่อสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน
ในงานอาชีพ และในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน
3. เพื่อให้มีการพัฒนาในการอ่าน การฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม
อยู่เสมอและพัฒนาความรู้สึกรักคิด
4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันจะนำ
ไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ข้อ 1 ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม
หลักภาษาศาสตร์ ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา
(Grammatical Competence) และใช้ภาษาได้เหมาะสม ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความ
สามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) และความ
สามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence)

เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ข้อ 2 ในการฝึกทักษะการรับสาร (Receptive
skill) ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical
Competence) และความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse
Competence) เพราะทั้ง 2 องค์ประกอบนี้เป็นความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่จะฟัง
และอ่าน ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ
สิ่งที่อ่านและฟังในระดับประโยค และความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ
จะทำให้ผู้ฟังและผู้อ่านเข้าใจในความสัมพันธ์ของประโยค แต่ในการฝึกทักษะการสื่อสาร
(Productive Skill) ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถทั้ง 5 องค์ประกอบของความ
สามารถในการสื่อสาร ได้แก่ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา

(Grammatical Competence) ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม
 (Sociolinguistic Competence) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของ
 เนื้อความ (Discourse Competence) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อ
 ความหมาย (Strategic Competence) และความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไร
 ในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence) เพราะผู้เรียนจะต้องฝึก
 การใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม พร้อมทั้งสามารถใช้ภาษาได้ในสถานการณ์ที่จำกัด
 ต่าง ๆ

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อ 3 ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการ
 ใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) และความสามารถในการ
 ใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence) ตามเหตุผลที่ได้อธิบายแล้ว
 ในข้อ 2

เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ข้อ 4 สำหรับจุดประสงค์ในข้อนี้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้อง
 มีความสามารถในการองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย
 (Communicative Competence) เพราะผู้เรียนสามารถเข้าใจวัฒนธรรมได้โดย
 ไม่ต้องเรียนภาษา อย่างไรก็ตาม "ความเข้าใจในวัฒนธรรม" และ "ความสามารถ
 ในการใช้ภาษาทางสังคม" มีความสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะความเข้าใจ
 ในวัฒนธรรมสามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม เพราะ
 ฉะนั้นความเข้าใจในวัฒนธรรมสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษา
 ทางสังคม และในทางกลับกันความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมช่วยให้ผู้เรียนมี
 ความเข้าใจทางวัฒนธรรมด้วยเช่นกัน

จากจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะ
 เห็นได้ว่า สัดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)
 ซึ่งมีความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) เป็น
 เป้าหมายของแนวการสอนนี้ ครูจะต้องสอนเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการ
 สื่อความหมาย และต้องสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมาย ดังที่

ชาวีกเนียง กล่าวว่า "การแสดงผลที่สำคัญที่สุดของความสามารถในการสื่อความหมาย คือ ความต้องการแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อ บรรลุถึงเป้าหมายในการสื่อสาร" (Savignon. 1983 : 246) การสร้างแบบทดสอบ ที่ดีนั้น แบบทดสอบจะต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) ดังที่ ฮิตตัน กล่าวถึงคุณสมบัติ ของแบบทดสอบที่ดีและความหมายของความเที่ยงตรง ดังนี้ "แบบทดสอบที่ดีควรมีความ เที่ยงตรง (Validity) ซึ่งหมายถึงแบบทดสอบควรจะวัดสิ่งที่มุ่งจะวัด ไม่วัดสิ่งอื่น ๆ ถ้าแบบทดสอบทำได้เช่นนี้จะได้รับการกล่าวว่า แบบทดสอบนั้นมีความเที่ยงตรง" (Heaton. 1975 : x)

เดวิส (Davies. 1968 : 9) ได้แบ่งประเภทของความเที่ยงตรงออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย (Predictive Validity)
2. ความเที่ยงตรงเชิงพร้อม (Concurrent Validity)
3. ความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี (Construct Validity)
4. ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity)
5. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย (Predictive Validity) หมายถึง อำนาจ ในการทำนายของแบบทดสอบซึ่งทำนายพฤติกรรมของผู้สอบในอนาคต เช่น ความสำเร็จ ในการทำงาน ระดับคะแนนที่จะได้รับหลังจากเรียนจบหลักสูตร (Savignon. 1983 : 236)

ความเที่ยงตรงเชิงพร้อม (Concurrent Validity) หมายถึง ความสัมพันธ์ ของคะแนนสอบของแบบทดสอบ 2 ชุด ที่สอบในเวลาใกล้เคียงกันและใช้วัดความสามารถ ด้านเดียวกัน (Savignon. 1983 : 236)

ความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี (Construct Validity) หมายถึง ความเที่ยงตรง ตามทฤษฎีที่สันนิษฐาน (Savignon. 1983 : 236)

ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) หมายถึง ความเที่ยงตรง
ที่มองแบบทดสอบถึงความยุติธรรม ความเหมาะสมของแบบทดสอบ (Savignon.
1983 : 236)

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง ความสอดคล้อง
ของแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือจุดประสงค์รายวิชา (Finocchiaro and
Sako. 1983 : 25 ; Savignon. 1983 : 236)

เดวิส ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไว้ว่า "แบบทดสอบวัด
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใช้ประเมินสิ่งที่เด็กนักเรียนได้เรียนไปแล้วตามหลักสูตร ประโยชน์
ของแบบทดสอบชนิดนี้คือ ค้นพบว่าเด็กได้เรียนรู่มากน้อยเพียงใดจากสิ่งที่ครูได้สอนไปแล้ว"
(Davies. 1968 : 7) ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนจะต้องสัมพันธ์กับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพราะครูจะต้องใช้แบบทดสอบวัด
ผลสัมฤทธิ์วัดสิ่งที่ครูสอนไปแล้ว และสิ่งที่ครูสอนไปแล้วจะต้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์ของ
หลักสูตรและจุดประสงค์รายวิชา

ในการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสาร (Communicative
Tests) มีปัญหาบางประการคือ

1. ปัญหาในการให้คะแนน (Problem of Scoring)

แบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Tests) มีคำตอบที่
ไม่แน่นอนตายตัว ซึ่งเรียกแบบทดสอบแบบนี้ว่า แบบอัตนัย (Subjective) ผู้ให้
คะแนนจะต้องใช้การตัดสินใจเพื่อประเมินคำตอบว่าถูกหรือผิด เนื่องจากแบบทดสอบ
แบบปรนัย (Objective) มีความเชื่อมั่นของการให้คะแนน เพราะฉะนั้นแบบทดสอบ
แบบอัตนัยอาจจะไม่มีความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนน เนื่องจากความเชื่อมั่นใน
การตรวจให้คะแนนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความเชื่อมั่นของข้อสอบ เพราะฉะนั้น
แบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสารอาจจะไม่มีความเชื่อมั่น ดังนั้นแบบทดสอบภาษาเพื่อการ
สื่อสารอาจจะไม่มีความเที่ยงตรง เพราะแบบทดสอบที่ไม่มีความเชื่อมั่นจะไม่มี
ความเที่ยงตรง

2. ปัญหาของคำตอบซึ่งไม่อาจทำนายได้ (Problem of Unpredictability of Response)

แบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องมีลักษณะไม่อาจทำนายได้ (Unpredictability) เพราะในการสื่อสารจริง ๆ นั้น มีลักษณะไม่อาจทำนายได้ เพราะฉะนั้นจะต้องสร้างแบบทดสอบให้เหมือนกับการสื่อสารจริง ๆ ดังนั้นในการสร้างแบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เขียนแบบทดสอบไม่สามารถทำนายคำตอบของผู้เข้าสอบได้ ผู้เขียนจึงไม่สามารถรู้ได้ว่าคำตอบที่ได้รับเป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะวัดจริงหรือไม่ ถ้าแบบทดสอบไม่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัด แบบทดสอบนั้นจะไม่มีค่าเที่ยงตรง ดังนั้นแบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสาร อาจจะไม่มีความเที่ยงตรง เนื่องจากต้องมีลักษณะไม่อาจทำนายได้ของคำตอบ (Unpredictability of Response)

3. ปัญหาของการใช้ภาษาจริง (Problem of Authentic Language)

มอร์โรว์ กล่าวว่า "ภาษาที่นำมาใช้ในการทดสอบต้องเป็นภาษาที่ใช้กันจริง ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงไม่ใช่ภาษาที่ดัดแปลงให้ง่าย (Simplified) การทดสอบจึงเป็นการวัดการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง" (Morrow. 1979 : 50) ดังนั้นการสร้างแบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องใช้ภาษาจริง (Authentic Language) ไม่ใช่ภาษาที่ดัดแปลงให้ง่ายขึ้น ดังนั้นจึงมีผู้เรียนที่อยู่ในระดับต่ำกว่าที่จะเข้าใจภาษาจริงนั้นได้ เพราะฉะนั้นภาษาจริงนี้จึงยากเกินไปต่อผู้เรียนในระดับต่ำกว่าที่จะเข้าใจภาษาจริงนั้น

4. ปัญหาของบริบท (Problem of Context)

มอร์โรว์ กล่าวว่า "การสื่อสารเกิดขึ้นในบริบทที่มีขอบเขตจำกัด ซึ่งรูปแบบภาษาจะเปลี่ยนไปตามบริบท" (Morrow. 1979 : 149) การวัดความสามารถในการสื่อความหมาย จะต้องใช้แบบทดสอบที่เหมือนกับการสื่อสารจริง ๆ ดังนั้นแบบทดสอบจะต้องมีบริบทที่มีรายละเอียดที่สมบูรณ์ (Fully Specified Context) เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาให้เหมาะสม ซึ่งบริบทนั้นมีปัจจัยมากมาย เช่น บริบทของ

สถานการณ์ (Context of Situation) ได้แก่ สถานที่ (Setting) บทบาทของผู้ร่วมสนทนา (The Role of the Participants) สถานภาพทางสังคมของผู้ร่วมสนทนา (The Relative Status of the Participants) ระดับของความเป็นทางการของการสนทนาที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง (The Level of Formality on which the Interaction is Being Conducted) ฯลฯ ในการสร้างแบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อให้มีบริบทที่มีรายละเอียดสมบูรณ์ แบบทดสอบจะต้องระบุข้อมูลมาก ดังนั้นอาจจะมีส่วนของแบบทดสอบซึ่งไม่ได้ทดสอบอะไรเลยยาวเกินไปในแต่ละสถานการณ์ เพราะฉะนั้นแบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งมีบริบทที่มีรายละเอียดที่สมบูรณ์ จะกระเทือนถึงสมรรถภาพของการปฏิบัติได้จริง (Practicality in Terms of Efficiency)

ยิ่งไปกว่านั้นเนื่องจากแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนแบบใหม่ในประเทศไทย ครูบางส่วนยังไม่เข้าใจแนวการสอนนี้ดี ดังนั้นจึงยังคงสอนและวัดผลผู้เรียนด้วยแนวการสอนแบบโครงสร้าง และประการสุดท้ายจากงานวิจัยของ อุไรวรรณ ศฤงคาร์นันต์ ได้สรุปผลข้อหนึ่งว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีความสอดคล้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบัน รวมทั้งตำราเรียนสอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร "แต่กระบวนการประเมินผลของการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังไม่สอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร" (อุไรวรรณ ศฤงคาร์นันต์. 2529)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงความสอดคล้องของแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย

2. เพื่อแสดงนัยถึงความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาครั้งนี้จะวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษปีการศึกษา 2530 - 2532 จำนวน 90 ชุด จากรายวิชา อ. 411 อ. 412 อ. 513 อ. 514 อ. 515 และ อ. 616 ซึ่งเป็นวิชาภาษาอังกฤษหลักที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทุกคนต้องเรียน

2. แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ สร้างขึ้นโดยครูโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนและกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

3. แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 90 ชุด จากรายวิชา อ. 411 หรือ อ. 412 จำนวน 30 ชุด อ. 513 หรือ อ. 514 จำนวน 30 ชุด อ. 615 หรือ อ. 616 จำนวน 30 ชุด ที่ครูสร้างขึ้นจากโรงเรียน จำนวน 30 โรงเรียน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากผู้วิจัยคาดว่าบางโรงเรียนอาจจะไม่ยินดีให้นำแบบทดสอบมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกโรงเรียนที่ผู้วิจัยมีความสัมพันธ์ในทางตรงหรือทางอ้อมกับโรงเรียนนั้น โดยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นสัดส่วนดังนี้

ภาคเหนือ จำนวน 6 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด 3 โรงเรียน
โรงเรียนประจำอำเภอ 3 โรงเรียน

ภาคกลาง จำนวน 6 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด 3 โรงเรียน
โรงเรียนประจำอำเภอ 3 โรงเรียน

ภาคใต้ จำนวน 6 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด 3 โรงเรียน
โรงเรียนประจำอำเภอ 3 โรงเรียน

ภาคอีสาน จำนวน 6 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด 3 โรงเรียน
โรงเรียนประจำอำเภอ 3 โรงเรียน

กรุงเทพฯ จำนวน 6 โรงเรียน

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (English Achievement Tests) หมายถึง แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษจากรายวิชา อ. 411 อ. 412 อ. 513 อ. 514 อ. 615 และ อ. 616 ซึ่งได้จากการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศ

2. ความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ

2.1 ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical or Linguistic Competence) เป็นความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Lexis) ระบบคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) อรรถศาสตร์ (Semantics) ระบบเสียง (Phonology) และระบบตัวสะกด (Graphology) ของภาษา

2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทของสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยบทบาทของผู้ร่วมสนทนา (Roles of the Participants) ทำเนียบภาษา (Register) หน้าที่ของภาษาในการปฏิสัมพันธ์ (The Function of the Interaction) วัฒนธรรม (Culture)

2.3 ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความโดยเชื่อมโยงข้อความที่สื่อความหมายทางภาษา (Utterances) เข้ากันได้ อย่างเหมาะสมโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ (Cohesion) และความสัมพันธ์ระหว่างความคิด (Coherence)

2.4 ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่จำกัดโดยใช้กลวิธีต่าง ๆ

2.5 ความรู้ที่ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence) เป็นความสามารถที่จะรู้และใช้ภาษาที่มีใช้กันอยู่จริง ๆ ไม่ใช่ภาษาซึ่งใช้กันเฉพาะในบางสถานการณ์และนำมาใช้ในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป เช่น ใช้ "may God be with you" แทนการใช้ "good bye" หรือ "bye-bye"

3. จุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ (Objectives of the English Curriculum) หมายถึง จุดประสงค์หลักของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ซึ่งประกอบด้วยจุดมุ่งหมาย 4 ข้อ คือ

3.1 ให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ

3.2 เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ในงานอาชีพ และในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน

3.3 ให้มีการพัฒนาในการอ่าน การฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม อยู่เสมอและพัฒนาความรู้ลึกซึ้งคิด

3.4 เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันจะนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ระเบียบวิธีการสอนภาษา
2. ทฤษฎีความสามารถในการสื่อความหมาย
3. การทดสอบและการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสื่อความหมาย
4. ประเภทของแบบทดสอบ
5. คุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ระเบียบวิธีการสอนภาษา (Language Teaching Method)

การสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาวิธีการสอนแบบต่าง ๆ มาให้หลายวิธี สำหรับระเบียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่สำคัญ สรุปได้ดังนี้

1. วิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method)

ระเบียบวิธีการสอนนี้มีรากฐานมาจากการสอนภาษากรีกและละติน (Elson, 1983 : 17) เป็นวิธีการสอนที่เน้นการสอนไวยากรณ์ การแปล และการท่องจำคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมาย (Target Language) ผู้สอนใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนในการอธิบาย แบบฝึกหัดต่าง ๆ เป็นแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์และการแปล ผู้เรียนจะต้องแปลจากภาษาเป้าหมายไปสู่ภาษาแม่และจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย บทเรียนแต่ละบทประกอบด้วยกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 22 ; Elson, 1983 : 17 ; Stern, 1983 : 453 - 455)

2. วิธีสอนแบบตรง (Direct Method)

ระเบียบวิธีสอนนี้มุ่งให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาเป้าหมายและใช้ภาษาเป้าหมายเพียงภาษาเดียว ผู้สอนใช้ภาษาเป้าหมายเพียงภาษาเดียวในการสอน มีการใช้ท่าทางและอุปกรณ์ประกอบการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรียนโดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาแม่ (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 25 ; Elson. 1983 : 17 - 18) ส่วนของภาษาเป้าหมายที่อยากจะอธิบายโดยใช้ภาษาเป้าหมายและใช้การถ่ายทอดข้อความ (Paraphrases) การใช้คำที่มีความหมายเหมือน (Synonyms) การสาธิต (Demonstration) หรือการให้บริบท (Context) เป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย แบบฝึกหัดจะมีทั้งการลับเปลี่ยน (Transposition) การแทนที่ (Substitution) การเขียนตามคำบอก (Dictation) การบรรยาย (Narrative) และการเรียงความอย่างอิสระ (Free Composition) (Stern. 1983 : 459) ระเบียบวิธีการนี้ต้องการผู้สอนซึ่งเป็นเจ้าของภาษาหรือผู้ที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เหมือนกับเจ้าของภาษา (อรุณี วิริยะจิตรา. 2532 : 36)

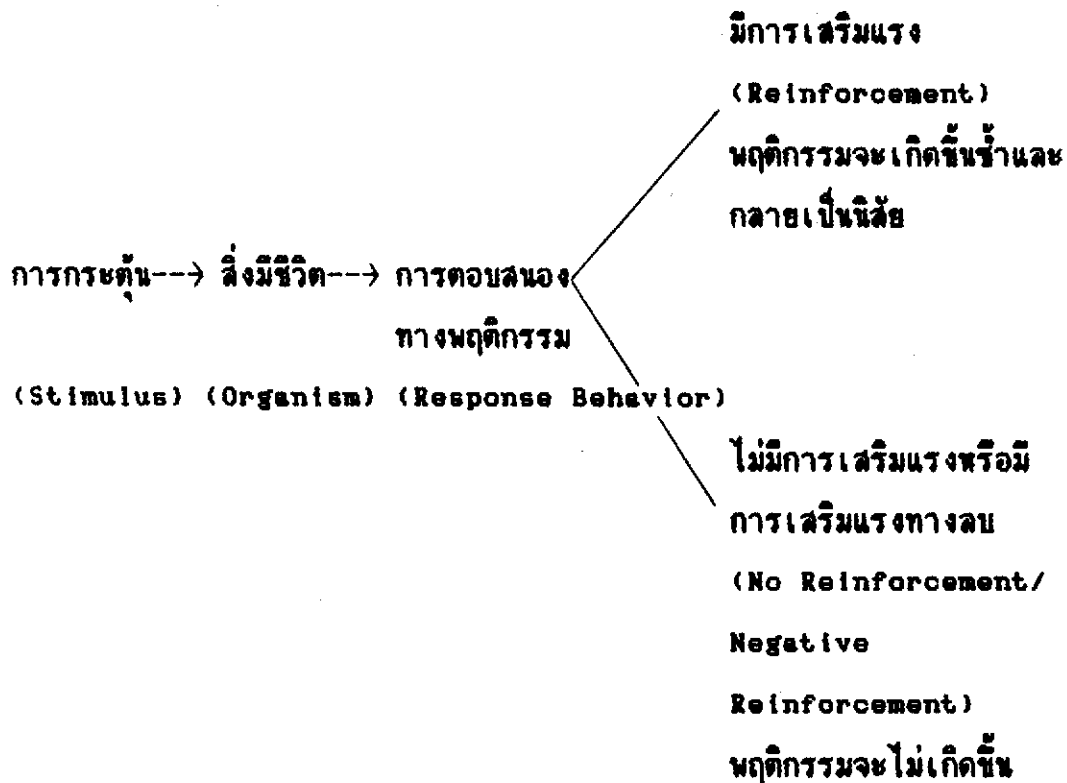
3. ระเบียบวิธีการสอนแบบฟัง - พูด (Audio - Lingual Method)

เป็นระเบียบวิธีที่มีพื้นฐานมาจากภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structural Linguistics) และนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) (Elson. 1983 : 19 ; Stern. 1983 : 465)

ภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้าง

นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้อธิบายภาษาแต่เพียงรูปแบบของภาษา จะไม่อธิบายภาษาในแง่ของความหมาย (Elson. 1983 : 19)

ทฤษฎีการเรียนรู้ของนักจิตวิทยาากลุ่มพฤติกรรมนิยม

(Richards and Rodgers. 1986 : 54)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่ามนุษย์และสัตว์สามารถสอนให้กระทำงานต่าง ๆ ได้เป็นนิสัย
 ถ้าได้รับการเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement)

จากแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างและนักจิตวิทยาากลุ่มพฤติกรรมนิยม เป้าหมายของการเรียนตามระเบียบวิธีนี้คือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างไม่รู้ตัว (Unconsciously) เพราะฉะนั้นบทบาทของผู้สอนในชั้นเรียนคือ กระตุ้นการตอบสนองที่ปรารถนาให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนและให้การเสริมแรงต่อปฏิกิริยาการตอบสนองที่ถูกต้อง (Elson. 1983 : 19 - 20) ไม่มีการใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนในชั้นเรียน (Elson. 1983 : 20 ; Stern. 1983 : 464) อย่างไรก็ตาม สโลว์ พงษ์ทองเจริญ

กล่าวว่า "ในการอธิบายบทเรียนต่าง ๆ นั้น การสอนวิธีนั้นๆ โหมให้ใช้ภาษาของผู้เรียนมาอธิบายได้บ้าง แต่ครูควรพยายามใช้เท่าที่จำเป็นเท่านั้น เช่น การอธิบายเกี่ยวกับไวยากรณ์หรือคำศัพท์หรือรูปประโยคที่ยาก ๆ ซึ่งไม่สามารถจะแสดงท่าทางหรือใช้อุปกรณ์การสอนช่วยได้" (สุโร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 28)

ระเบียบวิธีนี้ฝึกทักษะการฟังและการพูดก่อนทักษะการอ่านและการเขียน เครื่องมือพื้นฐานที่ใช้เพื่อเสนอภาษาคือ บทสนทนาและแบบฝึกโครงสร้างภาษา เทคนิคของการฝึกคือการเลียนแบบ (Imitation) การฝึกซ้ำและทบทวน (Repetition) การท่องจำ (Memorization) และฝึกกระสวนประโยค (Pattern Drills) (สุโร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 28 ; Elson. 1983 : 20 ; Stern. 1983 : 462) ผู้สอนใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) ระหว่างภาษาเป้าหมายและภาษาแม่ของผู้เรียนเพื่อจะได้เห็นข้อคล้ายคลึงและแตกต่างของทั้ง 2 ภาษา เพื่อประโยชน์ในการทำนายปัญหาที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้เรียนซึ่งเป็นจุดที่ต้องฝึกผู้เรียน (สุโร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 27 ; Stern. 1983 : 465)

ตามที่ สุโร พงษ์ทองเจริญ แนะนำการใช้ภาษาแม่ในกรณีที่จำเป็น เช่น อธิบายไวยากรณ์ที่ยาก เป็นความเห็นที่แตกต่างไปจากหลักการอธิบายไวยากรณ์ของระเบียบวิธีฟัง-พูด ซึ่งผู้เขียนคนอื่น ๆ จะไม่ใช้ภาษาแม่เป็นองค์ประกอบหนึ่งของระเบียบวิธีสอนภาษานี้

"การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทยในรอบ 25 ปีที่ผ่านมา อาจกล่าวได้ว่า เป็นการเน้นความสำคัญในการเรียนโครงสร้างของภาษา โดยทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ในขณะนั้น เชื่อกันว่าเมื่อผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษาเป็นอย่างดีแล้ว ย่อมสามารถนำกฎเกณฑ์เหล่านั้นไปใช้ได้ ทฤษฎีต่อมา ก็ได้พัฒนาไปเป็นรูปของ "Audio - Lingual Approach" ซึ่งมีรากฐานอยู่บนความเชื่อหลัก 2 ประการที่ค่อนข้างเด่นชัดคือ "Language is a Speech, not Writing" (ภาษาคือภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน) และ "A Language is Set of Habits" (ภาษาคือนิสัยหรือความเคยชิน) แนวการสอนบนความเชื่อนี้จึงเน้นหนักไปในการ

ฝึกฟังและพูด และการฝึกเขียนแบบรูปแบบภาษาซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัยและนำไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ นักภาษาศาสตร์หลายคนเห็นว่า ภาษานั้นเป็นพฤติกรรมที่ซับซ้อนเกินกว่าที่จะเรียนรู้ได้โดยอาศัยการเลียนแบบและการฝึกซ้ำ ๆ กันแต่ประการเดียว นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์รุ่นหลังก็ยังมองเห็นว่า การนำกระบวนประโยคที่มีโครงสร้างแบบเดียวกันมาฝึกร่วมกัน ดูเป็นการไม่คำนึงถึงความเป็นจริงในชีวิต นั่นคือ เมื่อคนเราสนทนาหรือสื่อความหมายกัน จะใช้กระบวนประโยคที่มีความหมายในเรื่องเดียวกันมากกว่าที่จะใช้กระบวนประโยคที่มีโครงสร้างแบบเดียวกัน" (ลำออง หิรัญบุรณะ, 2527 : 22 - 23)

เมื่อนักภาษาศาสตร์ได้ทำการศึกษาค้นคว้าและได้รับความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น เกี่ยวกับการสอนและการเรียนภาษา จึงทำให้แนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากการท่องจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ การฝึกกระบวนประโยค และการเน้นความถูกต้องในการใช้ภาษา มาเป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแทน เพราะฉะนั้นจึงเกิดแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ขึ้น

4. แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

แนวการสอนภาษานี้ เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เป้าหมายในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนนี้คือ
สอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence)
ดังที่ จอห์นสัน กล่าวว่า "ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการสื่อความหมายเป็นเป้าหมาย" (Johnson, 1981 : 10)

เทคนิค แนวคิด และหลักการในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 45) ได้สรุปเทคนิคเกี่ยวกับการสอนภาษา
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. เสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาดั้งเดิม ๆ ใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้นให้
เกี่ยวข้องกับผู้เรียน เพื่อสร้างความสนใจ มีการอภิปรายถึงจุดประสงค์ของการสนทนา
รวมทั้งบทบาทและสถานที่ที่มีการสนทนาขึ้น

2. ฝึกบทสนทนา อาจจะฝึกเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ ใช้กิจกรรมต่าง ๆ มาช่วยเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว

3. ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานที่ปรากฏในบทสนทนาที่แสดงเนื้อหาสำคัญ ใช้อุปกรณ์ เช่น ภาพวาด การแสดงท่าทางหรือการอธิบาย เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจว่าประโยคนั้น ๆ มีความหมายเช่นไร และนักเรียนจะต้องใช้โครงสร้างนั้นได้อย่างถูกต้อง

จะเห็นได้ว่าในช่วงของการฝึกนั้น แม้ว่าจะตั้งอยู่บนการใช้กิจกรรมที่หลากหลาย แต่เป็นการนำเอาลักษณะเด่นของแนวการสอนแบบฟัง-พูดมาใช้ และการศึกษาโครงสร้างซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการศึกษาของแนวการสอนนี้เป็นเทคนิคการสอนภาษาที่เด่นของระเบียบวิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์

รีเวลล์ กล่าวว่า "ทฤษฎีความสามารถในการสื่อความหมาย

(Communicative Competence) แสดงให้เห็นโดยนัยว่า ผู้สอนจะต้องกระทำมากกว่าการให้ผู้เรียนเรียนแต่เพียงโครงสร้างภาษา ครูจะต้องแสดงให้เห็นว่าจะใช้ภาษานั้นอย่างไร และใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไร จึงจะเหมาะสม โดยสรุปผู้สอนจะต้องสอนทั้งตัวภาษา (Language Usage) และการใช้ภาษา (Language Use)"

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงวิถีทางที่จะเชื่อมต่อว่างระหว่างความสามารถทางภาษา

(Linguistic Competence) และความสามารถในการสื่อความหมาย

(Communicative Competence) ว่า "กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถในการสื่อความหมายเป็นกิจกรรมที่ต้องอยู่ในรูปแบบที่ก่อให้เกิดความสงสัย (Doubt) ไม่สามารถทำนายล่วงหน้าได้ (Unpredictability) และมีช่องว่างระหว่างข้อมูล

(Information Gap) ลักษณะเหล่านี้จะเกิดขึ้นโดยใช้กิจกรรมซึ่งผู้ร่วมทำกิจกรรมจะมีข้อมูลเพียงส่วนเดียวจากข้อมูลทั้งหมด โดยให้ผู้ร่วมกิจกรรมอีกผู้หนึ่งมีจำนวนตัวเลือกที่แน่นอนในสิ่งที่จะพูด เขาจะใช้คำถามเพราะเขาไม่รู้คำตอบ และมีเหตุผลในการฟังผู้ร่วมกิจกรรมตอบคำถาม" (Revell, 1979 : 5 - 6)

มอร์โรว์ (Morrow, 1981 : 54 - 61) ได้เสนอหลักการในการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการดังนี้

1. ผู้เรียนต้องรู้ว่าตนกำลังทำอะไร (Know what you are doing)

ในการเรียนหรือการทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม จะต้องมียุคประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอน และจะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศนั้น ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนควรเป็นดังนี้ ตัวอย่างเช่น

Reading : เนื้อหาอาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเข้าใจในคำชี้แจง คำแนะนำให้ทำสิ่งต่าง ๆ

Writing : เนื้อหาอาจเป็นจดหมายการจองห้องนักในโรงเรียน

Speaking : เนื้อหาอาจเป็นการถามถึงทิศทางในเมืองที่ไม่เคยไป

Listening : เนื้อหาอาจเป็นการพยากรณ์อากาศในวิทยุ

2. การแยกการสอนเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนทั้งหมด (The whole is more than the sum of the parts)

หลักการนี้เชื่อว่าความสามารถในการใช้ส่วนย่อยของภาษาไม่ใช่ว่าความสามารถของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับที่เหนือระดับประโยคขึ้นไป

3. กระบวนการในการสื่อความหมายมีความสำคัญเท่าเทียมกับรูปแบบในการสื่อความหมาย (The processes are as important as the forms)

เพื่อให้การฝึกรูปแบบของภาษาได้ผลตามเป้าหมายที่วางไว้คือ พัฒนาความสามารถของนักเรียนในการสื่อสาร ผู้สอนควรคำนึงถึงขบวนการฝึกด้วย เพื่อให้การเรียนภาษาหรือบทฝึกนั้นเป็นธรรมชาติยิ่งขึ้น ขบวนการฝึกได้แก่

3.1 ความต้องการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

(Information Gap)

โดยหลักธรรมชาติการสื่อสารก็คือการคุยกันระหว่างคน 2 คนหรือมากกว่า โดยจะมีสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งรู้และอีกฝ่ายหนึ่งไม่รู้ ลักษณะที่คู่สนทนาไม่ทราบข้อมูลที่อีกฝ่ายหนึ่งมี ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information Gap) ฝ่ายที่ไม่รู้จะเป็นผู้ถามอีกฝ่ายหนึ่ง จึงมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน การสื่อสารจึงเกิดขึ้น

ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนจะต้องสร้างกิจกรรมซึ่งมีลักษณะของความต้องการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน (Information Gap) ซึ่งหมายความว่านักเรียนคนที่ 1 จะต้องอยู่ในตำแหน่งที่จะบอกนักเรียนอีกคนหนึ่งถึงบางสิ่งบางอย่างซึ่งนักเรียนคนนั้นไม่รู้

3.2 ผู้สื่อสารมีโอกาสที่จะเลือกว่าจะกล่าวอะไรและกล่าวอย่างไรในการสื่อความหมาย (Choice)

ผู้เข้าร่วมในการสื่อสารจะต้องมีโอกาสในการเลือกตอบในสิ่งที่ตนต้องการและมีโอกาสเลือกใช้รูปไวยากรณ์ที่เหมาะสม ผู้สอนไม่ควรกำหนดแน่นอนลงไปว่าจะให้ผู้เรียนตอบอย่างไร

3.3 การสะท้อนกลับ (Feedback)

เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา การให้ข้อมูลต่อกันในลักษณะนี้ มีความสำคัญและจำเป็นมาก เพราะในชีวิตจริงนั้น คนทั่วไปจะพูดกับผู้อื่นเมื่อมีจุดมุ่งหมายที่ต้องการจะพูดอยู่ในใจ เช่น เชื่อเชิข ร้องทกข์ หลังจากสนทนาแล้วยังต้องการคำตอบหรือการกระทำซึ่งเป็นผลของการสนทนาว่า ผู้ฟังเข้าใจจุดประสงค์ของผู้พูดหรือไม่ ซึ่งหมายถึงความสำเร็จในการสื่อความหมาย

4. การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ (To learn it, do it)

ในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร บุคคลที่จะต้องเรียนคือผู้เรียน ไม่ใช่ผู้สอน ดังนั้นชั้นเรียนที่นักเรียนนั่งฟังครูพูดอยู่ตลอดเวลา ถือว่าเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ครูต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือใกล้เคียง หลังจากที่ได้ให้คำแนะนำในการใช้ภาษาแก่ผู้เรียนแล้ว โดยจัดให้มีบรรยากาศที่ผ่อนคลายและให้อิสระแก่ผู้เรียน ทั้งนี้เพราะการที่ให้ผู้เรียนอยู่ภายใต้การควบคุมของครูตลอดเวลาเป็นการทำลายบรรยากาศในการสื่อสาร แต่ครูต้องไม่ปล่อยให้ผู้เรียนฝึกกันเองตามลำพัง ต้องมีการจัดเตรียมและจัดระเบียบต่าง ๆ ไว้อย่างเหมาะสม

5. ความผิดพลาดต่าง ๆ ไม่ก่อให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อความหมายเสมอไป (Mistakes are not always a mistake)

การสอนภาษาแบบนี้ถือว่า ความผิดทางไวยากรณ์ไม่มีความสำคัญเลยหาก ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจ ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกและ สร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของผู้เรียน

จะเห็นได้ว่าหลักการในการสอนภาษาของ มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 54 - 61) นั้น แตกต่างจากเทคนิคการสอนของ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 45) ในทัศนะของการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามไวยากรณ์ และการศึกษาโครงสร้างทาง ไวยากรณ์

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนต้องจัดการเรียนการสอน รวมทั้ง เตรียมบทเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในการเรียนภาษา

การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981 : 22) ได้แบ่งกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. กิจกรรมที่จัดตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสาร (Functional Communication Activities) จุดประสงค์สำคัญของกิจกรรมการสอนนี้เพื่อที่จะให้นักเรียนได้ใช้ภาษา ที่เขารู้สื่อความหมายให้บุคคลอื่นทราบอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นหน้าที่ของภาษาที่มีไว้ สื่อสารซึ่งกันและกัน ความสำเร็จของผู้เรียนขึ้นอยู่กับความสามารถในการสื่อสารใน สถานการณ์ปัจจุบัน เช่น ใช้ภาษาเพื่อแก้ไขปัญหบางอย่าง หรือใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสารบางอย่างซึ่งกันและกัน กิจกรรมชนิดนี้ไม่เน้นการสื่อสารอย่างถูกต้อง เหมาะสมตามสภาพของสังคม

2. กิจกรรมที่จัดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) คือ กิจกรรมที่จัดเพื่อให้ใช้จริงกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม นอกจากผู้เรียน จะเลือกใช้ภาษาตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารแล้ว ผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาให้ เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันด้วย สภาพที่จัดในห้องเรียน บทบาทสมมติและสถานการณ์จำลองเป็นเทคนิคสำคัญ เพื่อสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ใน

สังคมเพื่อให้การฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด สรุปแล้วจากกิจกรรมสมมติเหล่านี้ ครูจะคาดหวังให้ผู้เรียนใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหน้าที่ของภาษาและถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์และบทบาทของสังคม

ฮาร์มเมอร์ (Harmer, 1982 : 166 - 167) ได้เสนอลักษณะของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารดังนี้ "กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนมีจุดประสงค์และมีความต้องการที่จะสื่อสารซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยแสดงออกทางเนื้อหา (Content) มากกว่ารูปแบบทางภาษา (Form) ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้อย่างหลากหลาย และในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายอยู่นั้น ผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะ (Intervene) และจะปล่อยให้แสดงออกอย่างเสรี คือ ไม่กำหนดขอบเขตของข้อมูลที่จะนำมาใช้สื่อสาร (เช่น จำกัดรูปแบบของภาษาให้ใช้เพียงรูปเดียว)"

จะเห็นได้ว่า ลักษณะของกิจกรรมในการสื่อสารของฮาร์มเมอร์ (Harmer, 1982 : 166 - 167) มีลักษณะรวมทั้งกิจกรรมที่จัดตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสาร (Functional Communication Activities) และกิจกรรมที่จัดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) ของ ลิตเทิลวูด (Littlewood, 1981 : 22)

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนซึ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายและมีเป้าหมายในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence)

จากจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2524 : 40) มีจุดประสงค์หลัก 4 ข้อคือ

1. ให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ในงานอาชีพ และในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน

3. ให้มีการพัฒนาในการอ่าน การฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ และพัฒนาความรู้สึกรักคิด

4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันจะนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ข้อ 1 ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence) และใช้ภาษาได้เหมาะสม ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) และความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence)

เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ข้อ 2 ในการฝึกทักษะการรับสาร (Receptive Skill) ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence) และความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) เพราะทั้ง 2 องค์ประกอบนี้เป็นความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่จะฟังและอ่าน ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านและฟังในระดับประโยคและความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ จะทำให้ผู้ฟังและผู้อ่านเข้าใจในความสัมพันธ์ของประโยค แต่ในการฝึกทักษะการสื่อสาร (Productive Skill) ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถทั้ง 5 องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร ได้แก่ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence) ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) และความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence) เพราะผู้เรียนจะต้องฝึกการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม พร้อมทั้งสามารถใช้ภาษาได้ในสถานการณ์ที่จำกัดต่าง ๆ

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้อ 3 ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) และความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence) ตามเหตุผลที่ได้อธิบายแล้วในข้อ 2

เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ข้อ 4 สำหรับจุดประสงค์นี้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถในองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) เพราะผู้เรียนสามารถเข้าใจวัฒนธรรมได้โดยไม่ต้องเรียนภาษา อย่างไรก็ตาม "ความเข้าใจในวัฒนธรรม" และ "ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม" มีความสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะความเข้าใจในวัฒนธรรม สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม เพราะฉะนั้นความเข้าใจในวัฒนธรรม สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมและในทางกลับกัน ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจทางวัฒนธรรมด้วยเช่นกัน

จากจุดประสงค์หลักของหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จะเห็นได้ว่ายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งเป็นแนวการสอนซึ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้เหมาะสม เพราะฉะนั้นความสามารถในการสื่อความหมายคือ เป้าหมายของแนวการสอนนี้ ครูจะต้องสอนเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการสื่อความหมาย และต้องสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมาย ดังนั้นในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ครูจะต้องสร้างแบบทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Tests) เพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เรียนในทุกองค์ประกอบ

ความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อการสื่อสาร หมายความว่าผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถทั้งในการสร้างและเข้าใจประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษารวมทั้งสามารถนำความรู้มาใช้ในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมด้วย นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อความหมายไว้ต่าง ๆ ดังนี้

โฮมส์ (Hymes. 1979 : 53) ได้กล่าวถึงความสามารถในการสื่อความหมายว่า มี 4 องค์ประกอบ คือ

1. ความเป็นไปได้ (Possibility) คือ ความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคที่ผลิตออกมานั้นประโยคใดถูกต้องตามไวยากรณ์ (Possible) ประโยคใดไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์ (Impossible) ซึ่งหมายถึงความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์โครงสร้าง และคำศัพท์ นั้นเอง

2. ความเป็นไปได้จริง (Feasibility) เป็นความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคใดเป็นภาษาที่ใช้กันจริงในสังคม เช่น ประโยค "The mouse the cat the dog the man the woman married beat chased ate had a white tail" เป็นประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ แต่ไม่มีเจ้าของภาษาคนใดพูดกันในการสนทนา

3. ความเหมาะสม (Appropriateness) เป็นความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคใช้ได้เหมาะสมกับสังคมและสถานการณ์นั้น ๆ ประโยคบางประโยคอาจจะต้องตามไวยากรณ์ (Possible) เป็นภาษาที่ใช้กันจริงในสังคม (Feasible) แต่ไม่เหมาะสมที่จะใช้ในสถานการณ์นั้น ๆ (Inappropriate)

4. กฎการใช้จริง (Actual Performance) เป็นความสามารถที่จะรู้ว่าประโยคนั้น ๆ ใช้ภาษาที่ใช้กันอยู่จริงหรือไม่ บางประโยคอาจถูกต้องตามกฎไวยากรณ์

(Possible) มีความเป็นไปได้จริง (Feasible) มีความเหมาะสม
(Appropriateness) แต่ไม่เป็นที่ยอมรับ

ตามความเห็นของ ไฮม์ (Hymes, 1979 : 19) ความสามารถทั้ง 4
องค์ประกอบนี้ มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้นในการสอนภาษาจึงมีเป้าหมายให้ผู้เรียน
มีความสามารถในการสื่อความหมาย ต้องสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในทุกองค์ประกอบ

ฮัดสัน (Hudson, 1980 : 219 - 220) ให้ความหมายของความสามารถ
ในการสื่อความหมายว่า "คือ ความรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้ที่ทำการสื่อสารกับผู้อื่นการสื่อสาร
ทั้งนี้มีความหมายกว้างกว่าความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence)
ตามหลักภาษาศาสตร์ตามแนวของ ชอมสกี (Chomskyan Linguistic) กล่าวคือ
ความสามารถในการสื่อความหมายนั้นไม่ได้หมายถึงเฉพาะความรู้เรื่องรูปแบบของภาษา
(Linguistic Forms) แต่จะรวมถึงความรู้ความสามารถที่จะใช้รูปแบบนั้นอย่าง
เหมาะสม

แคมเบลล์ และเวลล์ (Revell, 1979 : 4 - 5 ; citing Cambell and
Welles, 1970) เสนอว่า "ความสามารถในการสื่อความหมายทางภาษานั้น ควรจะ
คำนึงถึงความสามารถในการสื่อสารด้วย (Communicative Ability) ทั้งนี้เพราะ
ภาษามิได้เกิดขึ้นอย่างโดดเดี่ยว หากแต่เกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social
Context) ซึ่งสะท้อนให้เห็นจุดประสงค์ในสังคมมากกว่าจุดประสงค์ทางด้านภาษา"

คูเปอร์ (Munby, 1978 : 16 ; citing Cooper, 1968) กล่าวว่า
"การใช้ภาษาในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ ผู้สอนจะต้องรู้ที่จะให้ข้อความที่ถูกไวยากรณ์
และรู้ถึงการนำกฎเกณฑ์ทางภาษาไปใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม"

ฟิโนคชีโร (Finocchiero, 1977 : 3 -4) กล่าวถึงความสามารถ
ในการสื่อความหมายว่า "ควรพิจารณาถึงปัจจัย 2 ด้านคือ ปัจจัยด้านความรู้เรื่อง
ไวยากรณ์หรือกฎเกณฑ์ทางภาษา (Linguistic Factors) และปัจจัยในด้าน
สิ่งนอกเหนือจากกฎเกณฑ์ทางภาษา (Extralinguistic Factors) ในด้านกฎเกณฑ์
ทางภาษานั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้รูปแบบ (Form) ของภาษาและข้อความ
(Discourse) ที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ ส่วนปัจจัย

ที่นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ของภาษานั้น ได้แก่ บทบาททางสังคมของคู่สนทนา สถานที่ และเวลาของการสนทนา ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นตัวกำหนดรูปแบบน้ำเสียง (Tone) และความเหมาะสมของสารที่ใช้ในการพูดหรือการเขียน ความสามารถในการสื่อความหมาย จึงเกี่ยวข้องกับมนุษย์ เกี่ยวข้องกับเวลา สถานที่ และเหตุผลในการใช้ภาษาที่แท้จริง"

จากความเห็นของ ฮัดสัน แคมเบลล์ และเวลล์ คูเปอร์ และฟีนอคเชโร (Hudson, 1980 : 219 - 220 ; Revell, 1979 : 4 - 5 ; citing Cambell and Welles : 1970 ; Munby, 1987 : 16 ; citing Cooper, 1968 ; Finocchiaro, 1977 : 3 - 4) เชื่อว่า ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ ถ้าเขาเหล่านั้นมีแต่เพียงความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence) เพราะภาษามีได้เกิดขึ้นอย่างใดก็เกิดขึ้นในบริบททางสังคม (Social Context) ดังนั้นผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทของสังคม

ซาวิกน็อง (Savignon, 1983 : 36 - 42) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารมี 4 องค์ประกอบคือ

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence) เป็นความรู้ในเรื่องคำศัพท์ (Lexis) ระบบคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) ระบบเสียง (Phonology) ของภาษา และสามารถนำความรู้เหล่านี้มาใช้ในการสร้างคำและประโยคได้

2. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับกฎของสังคม ซึ่งผู้ใช้ภาษาจะต้องเข้าใจบริบททางสังคมในการใช้ภาษา ซึ่งประกอบด้วยบทบาทของผู้สนทนา (The roles of the participants) ข้อมูลที่บุคคลยกัน (The information they share) หน้าที่ของภาษาที่ใช้ในการปฏิสัมพันธ์ (The function of the interaction)

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) เป็นความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่าง

เนื้อความต่อการแปลข้อความ (Utterance) หรือประโยค (Sentence) เพื่อเชื่อมโยงความหมายทั้งหมดเข้าเป็นเรื่องเดียวกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการสื่อสารในสถานการณ์ที่มีข้อจำกัดต่าง ๆ รวมทั้งความสามารถในการปรับกลวิธีการสื่อสารในแบบต่าง ๆ เช่น การเน้นโดยซ้ำความเดิม (Repetition Emphasis) การพูดอ้อม (Circumlocution) การหลีกเลี่ยงคำ โครงสร้าง หรือหัวเรื่อง (Avoidance of words, structure, topics)

ตามความคิดของ คาเนลลี และซาเวน (Canale and Swain. 1980 :

40 - 42) ความสามารถในการสื่อความหมาย มี 5 องค์ประกอบคือ

1. กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ (Rules of Grammar) ซึ่งรวมถึงความรู้ทางด้านศัพท์ (Lexical Items) ระบบคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) อรรถศาสตร์ (Semantics) และสัทศาสตร์ (Phonology)

2. วิธีใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมและสังคม (Sociocultural rules of use) เป็นความสามารถที่จะรู้ว่าใช้ภาษาอย่างไรจึงเหมาะสม

3. กฎเกณฑ์ของความสัมพันธ์ทางเนื้อความ (Rules of discourse) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ (Cohesion) และความสัมพันธ์ระหว่างความคิด (Coherence)

4. ความรู้ที่เจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability rules of occurrence) ซึ่งเป็นกฎที่เกี่ยวกับ "ความซ้ำซ้อนทางภาษา" (Redundancy aspect of language) เช่น ความรู้เกี่ยวกับลำดับของเสียงของตัวอักษรของคำชนิดต่าง ๆ หรือความรู้ที่ทำให้เดาได้ว่า ควรใช้ Communicative Functions ใดในบริบทที่กำหนดมา

5. ยุทธวิธีในการสื่อความหมาย (Communication Strategies) มี 2 ชนิดคือ ด้านที่เกี่ยวข้องกับรูปลักษณะทางไวยากรณ์ (Grammatical Code) เช่น

วิธีจะหลีกเลี่ยงการใช้รูปแบบภาษาที่ไม่รู้หรือนึกไม่ออก และด้านที่เกี่ยวเนื่องกับการโต้ตอบเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Interaction) เช่น วิธีที่จะหยุดการสนทนา

ความสามารถในการสื่อความหมายของ ชาวิกน็อง และคาเนลี และชาเวน (Savignon, 1983 : 36 - 42 ; Canale and Swain, 1980 : 40 - 42) นั้น เป็นความสามารถสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังนั้นองค์ประกอบทั้งหมดจึงเป็นความสามารถซึ่งผู้เรียนภาษาต่างประเทศต้องรับรู้เพื่อที่จะใช้ภาษาในการสื่อสาร คาเนลี และชาเวน ได้ให้เหตุผลเพื่ออธิบายว่า ทำไมองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมายจึงไม่มีความสามารถทางจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistic Competence) เขากล่าวว่า "ไม่มีความจำเป็นในการรวมความสามารถทางจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistic Competence) ถึงแม้ว่าองค์ประกอบนี้จะมีประโยชน์บ้างเล็กน้อยในการสอนภาษาที่สอง (Second Language Teaching) เพราะกลวิธีการรับรู้ (Perceptual Strategies) ความจำกัดในความจำ (Memory Constraints) ฯลฯ เป็นลักษณะธรรมชาติและมีลักษณะเป็นสากลมากกว่าต้องการการเรียนรู้" (Canale and Swain, 1980 : 21) และคาเนลี และชาเวน ได้ให้เหตุผลถึงการมีความรู้ที่เจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence) เป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมายว่า "ความรู้ที่เจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมายของโฮมส์ (Hymes) นั้น นับเป็นสิ่งสำคัญในการใช้ภาษาซึ่งรูปแบบของความสามารถในการสื่อความหมายของบุคคลอื่น ๆ ได้ละทิ้งไป ความรู้ที่เจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทที่นำมาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษาที่สองเพื่อการสื่อสารและรวมถึงการใช้ภาษาให้เหมือนกับเจ้าของภาษาใช้ด้วย" (Canale and Swain, 1980 : 21)

เหตุผลของคาเนลี และชาเวน (Canale and Swain) ซึ่งอธิบายถึงการไม่นำเอาความสามารถทางจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistic Competence)

มาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมาย เนื่องจากผู้เรียนมีความสามารถนี้แล้ว อาจจะยอมรับได้กับลักษณะอื่น ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย เช่น ถ้าความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) ได้รับการนิยามให้มีลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างความคิด (Coherence) เหตุผลของคาเลลและซาเวน สามารถนำมาใช้ในการให้เหตุผลสำหรับการเฉลยการเรียนรู้เรื่องนี้ได้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย มีดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical หรือ Linguistic Competence) เป็นความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Lexis) ระบบคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) อรรถศาสตร์ (Semantics) ระบบเสียง (Phonology) และระบบตัวสะกด (Graphology) ของภาษา
2. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทของสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย บทบาทของผู้ร่วมสนทนา (Roles of the Participants) ทำเนียบภาษา (Register) หน้าที่ของภาษาในการปฏิสัมพันธ์ (The Function of the Interaction) วัฒนธรรม (Culture)
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความ โดยเชื่อมโยงข้อความที่สื่อความหมายทางภาษา (Utterances) เข้ากันได้อย่างเหมาะสม โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ (Cohesion) และความสัมพันธ์ระหว่างความคิด (Coherence)
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่จำกัด โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ

5. ความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence) เป็นความสามารถที่จะรู้และใช้ภาษาที่มีใช้กันอยู่จริง ๆ ไม่ใช่ภาษาซึ่งใช้กันเฉพาะในบางสถานการณ์และนำมาใช้ในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป เช่น ใช้ "may God be with you" แทนการใช้ "good bye" หรือ "bye - bye" เป็นต้น

การทดสอบและการสร้างแบบทดสอบความสามารถในการสื่อความหมาย (Testing and Constructing Communicative Competence Tests)

อัจฉรา วงศ์โสธร กล่าวว่า "แนวโน้มของการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์มุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) พฤติกรรมที่คาดหวังหลังจากเรียนแล้วคือ ผู้เรียนจะมีทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง - พูด - อ่าน - เขียน ในการสื่อสาร และสามารถสร้างและเข้าใจประโยคต่าง ๆ ได้อย่างไม่จำกัดจำนวน รวมทั้งสามารถนำความรู้มาปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน (Real situations)" (อัจฉรา วงศ์โสธร. 1984 : 127)

การที่จะทราบว่าการเรียนการสอนจะบรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่นั้น เราจำเป็นต้องมีการทดสอบเพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียน ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การทดสอบไม่ใช่เพียงการวัดความรู้ความสามารถเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาเท่านั้น แต่จะต้องเป็นการวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้สำเร็จตามความต้องการ ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะและแนวทางการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

วิลกินส์ (Wilkins. 1972 : 54 - 58) กล่าวว่า "การวัดผลและการประเมินผล ควรสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนเสมอ หากการสอนมี

จุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์โครงสร้างภาษา การทดสอบจะต้องเน้นในเรื่องระบบของภาษา หากมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ การทดสอบจะต้องวัดว่าผู้เรียนมีความสามารถในการรับหรือส่งข่าวสารได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว และเหมาะสมหรือไม่ สามารถเลือกใช้รูปแบบภาษา ประโยค และโครงสร้างในการเสนอความคิดเห็น การแสดงอารมณ์ การตัดสินใจ การประเมิณผล การโต้แย้ง การแสดงความรู้สึก และอารมณ์ระหว่างบุคคล เป็นต้น

คลาร์ก (นาคยา วงศ์รักมิตร. 2529 : 24 อ้างอิงมาจาก Clark. 1972 : 83) กล่าวว่า "...ขบวนการทดสอบที่เน้นแต่ความถูกต้องในเรื่องของความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์โครงสร้างภาษาต่างประเทศของผู้เรียนนั้น ไม่สามารถที่จะวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารจริงได้ ฉะนั้นการทดสอบจะต้องวัดว่าผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารในสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาจริงได้ถูกต้องเหมาะสม และมีความสมบูรณ์ในการโต้ตอบนอกเหนือไปจากความสามารถที่จะเลือกใช้คำศัพท์ ประโยค และโครงสร้างที่เรียนมาได้ถูกต้อง..."

จะเห็นได้ว่า ในการทดสอบทางภาษาซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย จะไม่ทดสอบแต่เพียงความรู้ในตัวภาษาแต่ต้องทดสอบทั้งความรู้ในตัวภาษาและความสามารถในการใช้ภาษา (Language usage and use)

การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมาย

การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมาย

(Communicative Competence) ของผู้เรียนทั้งทักษะด้านการรับความหมายทางภาษา (Receptive Skills) และทักษะการสื่อความหมายทางภาษา (Productive Skills) จะต้องคำนึงถึงตัวแปรและปัจจัยต่าง ๆ ที่ประกอบและกำหนดการสื่อความหมายในแต่ละครั้ง ซึ่ง แครร์รอลล์ (Carroll. 1981 : 24) ได้เสนอแนะพารามิเตอร์และขบวนการสำหรับการสร้างข้อสอบ ดังต่อไปนี้

ธนาคารสารสนเทศ(แหล่งข้อมูล) (Information banks)	แนวทางปฏิบัติ (Procedural guide)
1. รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้สอบ (Participant identification)	อธิบายลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับตัวผู้สอบอย่างกว้าง ๆ เช่น อายุ เพศ สัญชาติ ที่อยู่ อาศัย ฯลฯ
2. จุดประสงค์ของการใช้ภาษา (Purpose for language use)	กำหนดความมุ่งหมายของการทดสอบว่าใช้เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสาขาวิชา (Academic) ทางด้านการทำงานอาชีพ (Occupation) หรือเพื่อชีวิตประจำวันและการสมาคมกับผู้อื่นในสังคม (Social survival)
3. เหตุการณ์/กิจกรรม (Events/activities)	เลือกเหตุการณ์สำคัญที่ต้องการและเลือกกิจกรรมหลาย ๆ อย่างสำหรับแต่ละเหตุการณ์
4. เครื่องมือ (Instrumentality)	เลือกสื่อการฟัง การพูด การอ่าน หรือใช้หลายอย่างรวมกัน ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบใช้ตัวครูเป็นสื่อ เครื่องบันทึกเสียง สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ เป็นต้น
5. สังคมวัฒนธรรม (Social - Culture)	ระบุความสัมพันธ์ทางสังคม ภาษาที่เหมาะสมและตัวประกอบทางสังคม วัฒนธรรม เช่น สัมพันธภาพของผู้ใช้ภาษาร่วมกัน และสถานการณ์ทางสังคม การสื่อสาร

ธนาคารสารสนเทศ (แหล่งข้อมูล) (Information banks)	แนวทางปฏิบัติ (Procedural guide)
6. ระดับของการแสดงออก (Performance levels) 7. ขอบข่ายของหัวข้อ (Topic areas) 8. ทักษะทางภาษา (Language skills) 9. หน้าที่ทางภาษา/หน่วยของน้ำเสียง (Language function/Tones unit) 10. รูปแบบของแบบทดสอบ (Test format)	กำหนดระดับความสามารถในการสื่อความหมาย สำหรับทักษะทั้งที่เป็นทักษะเดี่ยวและทักษะสัมพันธ์ ให้รายละเอียดเกี่ยวกับขอบข่ายของความหมาย สำหรับเหตุการณ์ที่ได้ระบุไว้แต่ละอย่าง เลือกทักษะทางภาษาที่จำเป็นที่จะให้ผู้สอบแสดงออกในกิจกรรมที่แตกต่างกันตามระดับเป้าหมายที่กำหนดไว้ ชี้ถึงหน้าที่ที่ต้องการ ความเหมาะสมของน้ำเสียง สำหรับกิจกรรมเหล่านั้น รวมถึงการปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคล (Sizeable person to person interaction) เลือกรูปแบบของข้อทดสอบที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมในการสื่อความหมายทางภาษาว่า จะเป็นแบบกำหนดการตอบตายตัว (Closed ended) แบบตอบโดยเสรี (Open ended) หรือแบบกำหนดขอบเขตการตอบ (Restricted response)

สำหรับพารามิเตอร์ของ แครร์รอลล์ (Carroll) นั้น พารามิเตอร์ที่ระบุ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้เข้าสอบ (Participant identification) เครื่องมือ (Instrumentality) ระดับของการแสดงออก (Performance levels) ทักษะทางภาษา (Language skills) และรูปแบบของแบบทดสอบ (Test format) ปรากฏเป็นพารามิเตอร์ของแบบทดสอบทุกชนิด แต่พารามิเตอร์ที่ระบุเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการใช้ภาษา (Purpose for language use) เหตุการณ์/กิจกรรม (Events/activities) สังคมวัฒนธรรม (Socio - culture) ขอบข่ายของหัวข้อ (Topic areas) หน้าที่ทางภาษา/หน่วยของน้ำเสียง (Language function/Tones unit) เป็นพารามิเตอร์เฉพาะสำหรับการทดสอบการสื่อสาร (Communicative testing) ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลดังนี้

1. พารามิเตอร์ที่ 2 อ้างถึงการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จึงจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการสื่อสาร
2. พารามิเตอร์ที่ 3 และ 7 เป็นพารามิเตอร์ที่อ้างเฉพาะการปฏิบัติการสื่อสาร (Communicative act)
3. พารามิเตอร์ที่ 5 เป็นพารามิเตอร์ที่จำเป็นต่อการวัดความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม (Sociolinguistic Competence) ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative competence)
4. พารามิเตอร์ที่ 9 "หน้าที่" (Function) เป็นพารามิเตอร์ที่อ้างถึงการใช้ภาษาเพราะฉะนั้น "หน้าที่" จึงจำเป็นต่อการสื่อสาร ในขณะที่แนวความคิดของ "วรรณะของน้ำเสียง" (Attitudinal tone) ปรากฏเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม (Sociolinguistic Competence)

พารามิเตอร์ของแบบทดสอบสื่อความหมาย มีขอบเขตกว้างและลึกซึ้งกว่าพารามิเตอร์ของข้อทดสอบภาษาที่สร้างขึ้นตามทฤษฎีภาษาศาสตร์แบบโครงสร้าง (Structural Linguistics) ซึ่งจะระบุแต่เพียงทักษะและเนื้อหาของภาษาว่าเป็นเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่จะทดสอบโดยผ่านทักษะฟัง พูด อ่าน หรือเขียนเท่านั้น

จึง มอร์โรว์ (อัจฉรา วงศ์โลธร. 2532 : 69 - 71 ; อ้างอิงมาจาก Morrow. 1977) ได้กล่าวว่า "การวัดความรู้เรื่ององค์ประกอบของภาษาในด้านเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์นั้น จะไม่สามารถวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง เพราะว่าในสถานการณ์ที่เป็นจริงในการสื่อสารนั้นมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 2 คนขึ้นไป คือ มีผู้รับและผู้ส่งสาร
2. เป็นสถานการณ์ที่ไม่สามารถทำนายได้ เราไม่สามารถทำนายได้ว่า ผู้พูดจะพูดอะไร และได้รับการโต้ตอบอย่างไร ทั้งนี้ผู้พูดและผู้ฟังจำเป็นต้องโต้ตอบกัน โดยอาศัยข้อมูลที่ไม่สามารถทำนายได้อย่างเหมาะสมในเวลาอันสั้น
3. การสื่อสารจะเกิดขึ้นในบริบทที่มีขอบเขตจำกัด ซึ่งรูปแบบภาษาจะเปลี่ยนไปตามบริบท ฉะนั้นการทดสอบจึงเป็นการวัดความเหมาะสมของการใช้ภาษาในรูปแบบภาษาในบริบทนั้น ๆ

3.1 บริบทของสถานการณ์

3.1.1 สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ (Physical environment)

3.1.2 บทบาทของผู้ร่วมสนทนา (The role of the participants)

3.1.3 สถานภาพทางสังคมของผู้ร่วมสนทนา (The relative status of the participants)

3.1.4 ระดับของความเป็นทางการของการสนทนาที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง (The level of formality on which the interaction is being conducted).

3.2 การคาดคะเนจุดมุ่งหมายในการพูดของผู้พูดที่เกิดก่อนการพูด (Presupposition) หมายถึงการสื่อสารที่เป็นจริงนั้น ผู้พูดจะมีจุดมุ่งหมายไว้ในใจขณะที่พูด ดังนั้นผู้พูดจะพูดและผู้ฟังจะประเมินสิ่งที่ได้ฟังไปตามจุดมุ่งหมายดังกล่าว

3.3 ลักษณะทางไวยากรณ์ หมายถึง ในคำกล่าวต่าง ๆ นั้นย่อมจะต้องมีการใช้ไวยากรณ์ของภาษามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น การใช้คำสรรพนามที่เหมาะสมในการพูด และการอ้างอิงถึงสิ่งต่าง ๆ โดยใช้คำที่เหมาะสม

3.4 ความเหมาะสม หมายถึง การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมในสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่เหมาะสมต่อสถานการณ์การสื่อสาร

4. การติดต่อสื่อสารกันนั้น จะต้องมีจุดประสงค์ทุกครั้ง ซึ่งหมายถึง หน้าที่ของภาษานั้นเอง การทดสอบจึงเป็นการวัดความสามารถในการใช้ภาษาได้ว่า ถูกต้องเหมาะสมและสำเร็จตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ เช่นเดียวกับในการติดต่อสื่อสารหรือทุกครั้งที่มีการกล่าวถ้อยคำออกมา จะต้องมีความรู้เรื่อง (Topic) ซึ่งอาจจะอ้างอิงอย่างชัดเจนหรือซ่อนเป็นนัยในสถานการณ์การสื่อสารนั้น ๆ

5. ความสามารถในการแสดงออกในสภาพแวดล้อมทางสังคมได้อย่างเหมาะสม เช่น รู้ว่าเมื่อไรควรจะมีการกล่าวซ้ำเพื่อเป็นการย้ำ เมื่อไรควรจะใช้คำที่แสดงอาการลังเลใจ (Hesitation markers) เมื่อไรควรจะหยุดพูดเพื่อพักหายใจ เป็นต้น

6. ภาษาที่นำมาใช้ในการทดสอบต้องเป็นภาษาที่ใช้กันจริงในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง การทดสอบจึงเป็นการวัดการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

7. ความสำเร็จในการสื่อสารนั้น จะต้องตัดสินได้จากพฤติกรรมภาษาที่แสดงออก (Performance outcomes) เช่น เราต้องการเพื่อนไปรับประทานอาหารด้วยกัน การชักชวนจะประสบความสำเร็จหรือไม่ จะต้องพิจารณาจากการที่เพื่อนมาร่วมรับประทานอาหารด้วยกัน การทดสอบจึงเป็นการวัดความสำเร็จในการสื่อสาร

8. ผู้ที่มีความรู้ในกฎเกณฑ์โครงสร้าง และคำศัพท์อย่างดี ไม่จำเป็นจะต้องเป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาหรือแสดงพฤติกรรมภาษาได้ดี

ตามความเห็นของมอร์โรว์ (Morrow) การทดสอบความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Language usage) ไม่สามารถวัดความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative competence) ในสถานการณ์จริง เพราะในการสื่อสารจริงนั้น

มีลักษณะบางประการ เช่น การปฏิสัมพันธ์ของผู้ส่งและผู้รับสาร (Interaction) เป็นสถานการณ์ที่ไม่อาจทำนายได้ (Unpredictability) ฯลฯ อย่างไรก็ตามความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Linguistic Competence) เป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะต้องมีความสามารถนี้ ดังนั้นในการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Linguistic Competence) จะต้องเป็นส่วนหนึ่งของแบบทดสอบ แต่ไม่ใช่วัดเฉพาะความรู้ในตัวภาษา แบบทดสอบจะต้องวัดองค์ประกอบอื่น ๆ ของความสามารถในการสื่อสารด้วย

ประเภทของแบบทดสอบ (Types of test)

ในการกำหนดประเภทของแบบทดสอบโดยใช้จุดประสงค์เป็นเกณฑ์นั้น ประเภทของแบบทดสอบที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอยู่เสมอคือ แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement tests) แบบทดสอบสมรรถนะ (Proficiency tests) แบบทดสอบวินิจฉัย (Diagnostic tests) และแบบทดสอบจัดอันดับ (Placement tests)

1. แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement tests)

แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลใช้วัดว่าผู้เรียนเรียนรู้ได้มากเพียงใดจากสิ่งที่ครูสอนในรายวิชานั้น ๆ (Davies. 1960 : 7 ; Lado. 1961 : 369 ; Harrison. 1983 : 7)

"แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement tests) หรือ แบบทดสอบบรรลุวัตถุประสงค์ (Attainment tests) ใช้วัดจำนวนและระดับของวัฒนธรรม จุลภาษา (Discrete language) และทักษะสัมพันธ์ทางภาษา (Integrated language skills) ซึ่งนักเรียนได้เรียนรู้ภายในช่วงเวลาเฉพาะของการสอนในรายวิชานั้น ๆ" (Finocchiaro and Sako. 1983 : 15)

ฮิตตัน (Heaton. 1975 : 163) ได้แบ่งแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement tests) หรือแบบทดสอบบรรล่วัตถุประสงค์ (Attainment tests) ออกเป็น 2 ชนิดคือ แบบทดสอบความก้าวหน้า (Progress tests) และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement tests)

แบบทดสอบความก้าวหน้า (Progress tests) คือ แบบทดสอบซึ่งวัดความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียนมักใช้ในห้องเรียนเพื่อกระตุ้นนักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ ใช้ประเมินความสำเร็จในการสอนของครู และช่วยให้ครูได้ทราบถึงจุดที่จะต้องแก้ไขในตัวของผู้เรียน

แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement tests) คือ แบบทดสอบที่ใช้อย่างเป็นทางการมากกว่าแบบทดสอบวัดความก้าวหน้า และใช้เพื่อวัดผลตามหลักสูตร เช่น แบบทดสอบปลายภาค แบบทดสอบเพื่อสำเร็จการศึกษา เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดผู้เรียนว่า มีความรู้ความสามารถถึงเกณฑ์ตามหลักสูตรหรือไม่

"แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล" (Achievement tests) และ "แบบทดสอบบรรล่วัตถุประสงค์" (Attainment tests) นั้น ฮิตตัน และฟีนอคเชียโร และซากิ (Heaton. 1975 : 163 ; Finocchiaro and Sako. 1983 : 15) ให้ความหมายที่เหมือนกัน คือ ใช้เรียกแบบทดสอบที่ใช้วัดว่าผู้เรียนเรียนรู้ได้เพียงใดจากสิ่งที่ครูสอน เพราะฉะนั้นทั้ง 2 คำนี้ใช้ได้ในความหมายเดียวกัน

2. แบบทดสอบสมรรถนะ (Proficiency tests)

แบบทดสอบสมรรถนะใช้วัดสิ่งที่นักเรียนรู้ แต่สิ่งที่นักเรียนรู้ซึ่งแบบทดสอบนี้ทดสอบจะไม่สัมพันธ์กับรายวิชาใดรายวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ แบบทดสอบนี้โดยทั่ว ๆ ไปจะใช้สำหรับจุดประสงค์เฉพาะอย่าง (Heaton. 1975 : xi ; Harrison. 1983 : 7 - 8 ; Finocchiaro and Sako. 1983 : 21) เช่น ประเมินความพร้อมของผู้สอบในการทำงาน คัดเลือกนักเรียนสำหรับโปรแกรมการเรียน (Finocchiaro and Sako. 1983 : 21)

3. แบบทดสอบวินิจฉัย (Diagnostic tests)

แบบทดสอบวินิจฉัยใช้ทดสอบนักเรียนเพื่อค้นหาว่าทักษะเนื้อหาที่นำมาทดสอบนั้นมีจุดใดที่นักเรียนมีปัญหาในการเรียนรู้ (Weaknesses) และจุดใดนักเรียนไม่มีปัญหาในการเรียนรู้ (Strengths) (Lado, 1961 : 369 ; Finocchiaro and Sako, 1983 : 22)

แอร์ริสัน กล่าวว่า "แบบทดสอบวินิจฉัยใช้เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียนบทเรียนเฉพาะในรายวิชานั้น ๆ" (Harrison, 1983 : 6)

ผลการทดสอบของแบบทดสอบวินิจฉัยสามารถบอกได้ถึงจุดที่เด็กนักเรียนมีปัญห และไม่มีปัญหาในการเรียนรู้ และชี้ให้เห็นถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน เพราะจุดที่มีปัญหาในการเรียนรู้ของนักเรียน สามารถบอกถึงความก้าวหน้าของนักเรียนในการเรียนรู้

4. แบบทดสอบจัดอันดับ (Placement tests)

แบบทดสอบจัดอันดับใช้ทดสอบเพื่อระบุระดับความรู้ที่นักเรียนมีอยู่และจัดอันดับนักเรียนนั้นให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมของการเรียนการสอน (Harrison, 1983 : 4 ; Henning, 1987 : 2)

เลโด (Lado, 1961 : 369) กล่าวว่า "แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลและแบบทดสอบสมรรถนะสามารถนำมาใช้ทดสอบนักเรียนเพื่อจัดอันดับนักเรียนให้เข้าเรียนรายวิชาภาษาต่างประเทศในชั้นปีที่ 1, 2 หรือ 3 ได้"

โดยปกติแบบทดสอบจัดอันดับจะเป็นชนิดหนึ่งของแบบทดสอบสมรรถนะ (Proficiency tests) แต่ เลโด กล่าวว่า แบบทดสอบจัดอันดับสามารถนำแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลมาใช้ได้ด้วย ถ้านักเรียนที่จะจัดอันดับมีพื้นฐานการเรียนที่เหมือนกันมาก่อน แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลสามารถใช้เป็นแบบทดสอบจัดอันดับได้ ในกรณีนี้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลมีความเท่าเทียมกับแบบทดสอบสมรรถนะ

แบบทดสอบทุกประเภทมีความสัมพันธ์กับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จะใช้แบบทดสอบประเภทใดนั้น ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการใช้ ถ้าจะใช้แบบทดสอบเพื่อ จัดอันดับนักเรียนตามความสามารถ จะใช้แบบทดสอบจัดอันดับ (Placement tests) ถ้าจะใช้เพื่อวัดถึงจุดที่มีปัญหาและไม่มีปัญหาในการเรียนรู้ของนักเรียน จะใช้แบบทดสอบ วินิจฉัย (Diagnostic tests) ถ้าใช้เพื่อวัดความสามารถของนักเรียน จะใช้ แบบทดสอบสมรรถนะ (Proficiency tests) ถ้าใช้เพื่อวัดว่านักเรียนเรียนรู้ เพียงใด จากสิ่งที่ครูสอนในรายวิชาใดรายวิชาหนึ่ง จะใช้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement tests) ดังนั้นแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลจึงมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์ รายวิชา (Course objective) และจุดประสงค์ของหลักสูตร (Curriculum objective) ถ้าความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) เป็นเป้าหมายของจุดประสงค์ของหลักสูตร แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลจะต้องมีความสามารถ วัดความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) ของนักเรียน ถ้าแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลมีความสามารถในการวัดความสามารถในการสื่อความหมาย แบบทดสอบนั้นจะมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ยิ่งไปกว่านั้น แบบทดสอบสมรรถนะ (Proficiency tests) ทางภาษายังมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อความหมาย ถ้าแบบทดสอบสมรรถนะทดสอบ "การใช้ภาษาอังกฤษ" (A use of English) (Heaton. 1975 : xi) หรือทดสอบ "ทักษะในการสื่อสาร" (Communicative Skills) (Finocchiaro and Sako. 1983 : 21) หรือ ทดสอบ "การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง" (In actual use) (Harrison. 1983 : 7 - 8) แสดงว่า แบบทดสอบนี้มุ่งวัดความสามารถในการสื่อความหมาย ถ้าแบบทดสอบ สมรรถนะทดสอบ "รายการทางวัฒนธรรม" (Cultural items) (Finocchiaro and Sako. 1983 : 21) แบบทดสอบนี้มุ่งวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic competence)

คุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี (Characteristics of a good test)

โดยปกติคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี มีดังนี้

1. มีความเที่ยงตรง (Validity)
2. มีความเชื่อมั่น (Reliability)
3. มีความเป็นไปได้ในการนำมาใช้ (Practicality)
4. มีปริมาณเพียงพอ (Comprehensiveness)
5. มีอำนาจจำแนก (Discrimination)

✓ ความเที่ยงตรง เป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่สุดของแบบทดสอบ ดังที่ กาญจนา ปรามพาล กล่าวว่า "ความเที่ยงตรงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการสร้างแบบทดสอบ" (กาญจนา ปรามพาล. 2530 : 28)

ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความสามารถในการวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดของแบบทดสอบ (Lado. 1961 : 321 ; Heston. 1975 : x ; Finocchiaro and Sako. 1983 : 24)

ประเภทของความเที่ยงตรง

หนังสือที่เกี่ยวกับการทดสอบภาษาโดยปกติจะอ้างถึงประเภทของความเที่ยงตรงไว้ 4 ประเภท คือ

1. ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face validity)
2. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)
3. ความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี (Construct validity)
4. Empirical validity
 - 4.1 ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย (Predictive validity)
 - 4.2 ความเที่ยงตรงเชิงพร้อม (Concurrent validity)

ฮาร์ริส (Harris. 1969 : 19 - 21) ได้กล่าวถึงประเภทของความเที่ยงตรงไว้ 3 ประเภทคือ ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face validity) ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และ Empirical validity เขาไม่ได้กล่าวถึงความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี (Construct validity)

1. ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face validity)

ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ หมายถึง แบบทดสอบนั้นมีลักษณะถูกต้อง มีเหตุผล มีความเหมาะสม และมีความยุติธรรม จากความเห็นของนักเรียน ครู นักการศึกษา ผู้ทำการสอบ (Moderators) ฯลฯ (Heaton. 1975 : 153 ; Finocchiaro and Sako. 1983 : 27 ; Harrison. 1983 : 11 ; Savignon. 1983 : 236)

2. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หมายถึง แบบทดสอบที่มีรายการทดสอบสัมพันธ์กับโปรแกรมการสอน จุดประสงค์รายวิชา หรือจุดประสงค์ของหลักสูตร (Heaton. 1975 : 154 ; Finocchiaro and Sako. 1983 : 25 ; Savignon. 1983 : 236)

3. ความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี (Construct validity)

ความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี หมายถึง แบบทดสอบมีความสามารถวัดลักษณะเฉพาะต่าง ๆ ตามทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของสิ่งที่แบบทดสอบต้องการวัด (Heaton. 1975 : 154 ; Savignon. 1983 : 236)

ฮาร์ริส (Harris. 1969 : 19 - 21) ไม่ได้กล่าวถึงความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี อย่างไรก็ตามความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี ควรจะเป็นความเที่ยงตรงประเภทหนึ่งตามความเห็นของฮิตตันและซาวิกนีง (Heaton. 1975 : 154 ; Savignon. 1983 : 236) เพราะการสร้างแบบทดสอบ ผู้เขียนแบบทดสอบควรจะมีเชื่อในทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง และยึดทฤษฎีนั้นในการสร้างแบบทดสอบ

ตัวอย่างเช่น การสร้างแบบทดสอบจุลภาษา (Discrete - point tests) และแบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ (Integrative tests) ซึ่งมาจากทฤษฎีที่แตกต่างกัน

การสร้างแบบทดสอบจุลภาษา (Discrete-point tests) ออลเลอร์
กล่าวว่า "แบบทดสอบจุลภาษามีทฤษฎีพื้นฐานจากภาษาศาสตร์โครงสร้าง" (Structural
Linguistics) (Oller. 1976 : 22) ซึ่ง "มองภาษาแบบนักวิทยาศาสตร์ คือ
นำภาษามาแจกแจงวิเคราะห์เป็นส่วน ๆ" (กาญจนา ปราบพาล. 2532 : 20)
"แบบทดสอบจุลภาษานี้ จะวัดเนื้อหาทางภาษาทีละจุด และวัดทักษะทางภาษาครั้งละ 1
ทักษะ" (Oller. 1976 : 23)

การสร้างแบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ (Integrative tests) ออลเลอร์
กล่าวว่า "แบบทดสอบทักษะสัมพันธ์พยายามที่จะวัดความสามารถของผู้เรียนในการใช้
ภาษาหลาย ๆ จุดไปในเวลาเดียวกันและวัดทักษะทางภาษามากกว่าครั้งละ 1 ทักษะ"
(Oller. 1979 : 37) และ "การทดสอบนี้ตั้งอยู่บนทฤษฎีพื้นฐาน ซึ่งแตกต่างจาก
แบบทดสอบจุลภาษา" (Oller. 1976 : 23) ซึ่งภาษาไม่สามารถจะแบ่งเป็นจุด
ย่อย ๆ ได้อย่างมีความหมาย

4. Empirical validity

Empirical validity หมายถึง คະแนนของแบบทดสอบมีค่าสัมพันธ์กับ
เกณฑ์ภายนอกที่ไว้วางใจได้ (Trustworthy external Criterion) เช่น คະแนน
ที่ได้รับเมื่อจบรายวิชานั้น ๆ (Harris. 1969 : 19 - 20 ; Heaton. 1975 : 154)

Empirical validity มี 2 ชนิดคือ

4.1 ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย (Predictive validity)

4.2 ความเที่ยงตรงเชิงพร้อม Concurrent validity)

4.1 ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย

ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย หมายถึง คະแนนของแบบทดสอบมีความสัมพันธ์กับ
เกณฑ์ของผลที่ตามมา เช่น ระดับคะแนนที่ได้รับจากรายวิชานั้น ๆ ผลของแบบทดสอบ
จะใช้สำหรับทำนายความสำเร็จในอนาคต (Harris. 1969 : 20 ; Heaton. 1975
: 154)

4.2 ความเที่ยงตรงเชิงนัย

ความเที่ยงตรงเชิงนัย หมายถึง ระดับของแบบทดสอบมีความสัมพันธ์กับเกณฑ์ของแบบทดสอบอื่น ซึ่งวัดในสิ่งที่นัยกัน เช่น คະแนนของการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย กับคะแนนของแบบทดสอบที่ครูใช้วัดความสามารถภายในตัวเด็กนักเรียนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ในสัปดาห์แรกของการเรียน มีความสัมพันธ์กัน (Harris. 1969 : 20 ; Heaton. 1975 : 154)

แบบทดสอบแต่ละประเภทจะมีความเที่ยงตรงมากกว่า 1 ประเภท แต่แบบทดสอบจะเน้นความเที่ยงตรงประเภทใดขึ้นอยู่กับชนิดของแบบทดสอบ เช่น แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลจะมีความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี และความเที่ยงตรงเชิงนัย แต่ผู้เขียนแบบทดสอบจะต้องเน้นให้แบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เนื่องจากว่าแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ของนักเรียนว่าเรียนรู้ได้มากเพียงใดจากสิ่งที่ครูสอน

ความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) เป็นเป้าหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (Communicative Approach) จากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปี พ.ศ. 2524 เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ดังนั้นแนวการสอนคือ แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร ด้วยเหตุนี้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลจะต้องวัดความสามารถในการสื่อสารของนักเรียน มิฉะนั้นแบบทดสอบจะไม่มี ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ไม่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปี พ.ศ. 2524 โดยตรง อย่างไรก็ตามมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทาง

ภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารโดยทักษะมาลาทางเสียงและตัวอักษร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

โสภณ มงคลเกียรติศิริ (2529) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารโดยทักษะมาลาทางเสียง และนาตยา วงศ์รักมิตร (2529) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาทางตัวอักษร เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยทั้งสองคือ แบบทดสอบสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษาที่ผู้วิจัยทั้งสองท่านได้ร่วมกันสร้างขึ้น 4 ฉบับ ซึ่งมีลักษณะเป็นปรนัย 4 ตัวเลือก ประกอบด้วย แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาตามหลักภาษา แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ แบบทดสอบความรู้กฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และแบบทดสอบความรู้กลวิธีของการสื่อความหมาย และ โสภณ มงคลเกียรติศิริ ได้ใช้แบบทดสอบความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาทางตัวอักษร ซึ่งสร้างโดย John W. Oller, Jr และ Kyle Perkins เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและแบบทดสอบความสามารถในการเขียน และนาตยา วงศ์รักมิตร ได้ใช้แบบทดสอบสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางทักษะมาลาทางเสียง ซึ่งสร้างโดย John W. Oller, Jr และ Kyle Perkins เป็นแบบทดสอบความสามารถในการฟังและแบบทดสอบความสามารถในการพูด กลุ่มประชากรที่ใช้ในงานวิจัยทั้งสอง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 - 2529 ผลข้อหนึ่งจากงานวิจัยของ โสภณ มงคลเกียรติศิริ พบว่า องค์ประกอบของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมาย คือ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และสมรรถวิสัยกลวิธีการสื่อความหมาย มีความสัมพันธ์ร่วมกันกับสมรรถวิสัยทางทักษะมาลาทางเสียง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลข้อหนึ่งของงานวิจัยของ นาตยา วงศ์รักมิตร

พบว่า องค์ประกอบของสมรรถวิสัยในการสื่อความหมาย คือ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ภาษาที่ใช้ในแต่ละสังคมและสถานการณ์ สมรรถวิสัยกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และสมรรถวิสัยกลวิธีการสื่อความหมาย มีความสัมพันธ์ร่วมกันกับสมรรถวิสัยทางทักษะมาลาทางตัวอักษร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลของงานวิจัยทั้งสองซึ่งพบว่า ความสามารถในการสื่อความหมาย มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน เขียน พูด และฟัง แสดงว่าในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนจะต้องรับรู้ทุกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการสื่อความหมาย โดยใช้แบบทดสอบปรนัยแบบมีตัวเลือก ซึ่งเป็น Recognition tests แต่เพียงอย่างเดียว นั้น กระทบกระเทือนต่อความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ เนื่องจากการวัดความสามารถในการสื่อสาร เช่น วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสาร จะต้องเป็นแบบทดสอบซึ่งให้ผู้เรียนได้แสดงการใช้ภาษาจริง เพื่อจะได้ประเมินความสามารถในการใช้กลวิธีการสื่อสารต่าง ๆ ดังนั้นถ้าใช้แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสาร โดยใช้แต่เพียงแบบทดสอบปรนัยแบบมีตัวเลือกซึ่งเป็น Recognition tests แต่เพียงอย่างเดียว แบบทดสอบนั้นจะไม่มี ความเที่ยงตรง

อุไรวรรณ ศฤงคาร์นันต์ (2529) ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วยครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคจำนวนทั้งสิ้น 900 คน ผลของงานวิจัยข้อหนึ่งพบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับมากกว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสอดคล้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบัน เนื่องจากจุดประสงค์ของหลักสูตรเน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อความหมายของนักเรียน แต่การประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษยังไม่สอดคล้องกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรของการศึกษารั้งนี้คือ แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ จากรายวิชา อ. 411, 412, 513, 514, 615 และ 616 ซึ่งเป็นวิชาภาษาอังกฤษหลักที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทุกคนต้องเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ จากรายวิชา อ.411, 412, 513, 514, 615 และ 616 จำนวน 90 ชุด ซึ่งได้มาจากโรงเรียนจำนวน 30 โรงเรียน ที่ได้รับการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นส่วนดังนี้

ภาคเหนือ จำนวน 6 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด 3 โรงเรียน
โรงเรียนประจำอำเภอ 3 โรงเรียน

ภาคกลาง จำนวน 6 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด 3 โรงเรียน
โรงเรียนประจำอำเภอ 3 โรงเรียน

ภาคใต้ จำนวน 6 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด 3 โรงเรียน
โรงเรียนประจำอำเภอ 3 โรงเรียน

ภาคอีสาน จำนวน 6 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนประจำจังหวัด 3 โรงเรียน
โรงเรียนประจำอำเภอ 3 โรงเรียน

กรุงเทพฯ จำนวน 6 โรงเรียน

ทั้งนี้แบบทดสอบทั้ง 90 ชุดนั้น ได้จากรายวิชา อ. 411 หรือ 412 จำนวน 30 ชุด
 อ. 513 หรือ 514 จำนวน 30 ชุด และ อ. 615 หรือ 616 จำนวน 30 ชุด

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยส่งจดหมายที่ทางมหาวิทยาลัยออกไปไปยังโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อขอ
 แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษจากรายวิชา อ. 411 หรือ 412 จำนวน 1
 ฉบับ อ. 513 หรือ 514 จำนวน 1 ฉบับ และ อ. 615 หรือ 616 จำนวน 1
 ฉบับ พร้อมทั้งใบเฉลยคำตอบและวิธีการให้คะแนนจากโรงเรียน 1 โรงเรียน ใน
 ครั้งแรกจะส่งจดหมายจำนวน 30 ฉบับ ไปยังโรงเรียน 30 โรงเรียน ซึ่งได้รับการเลือก
 อย่างเจาะจง (Purposive Sampling) ถ้าผู้วิจัยได้แบบทดสอบไม่เพียงพอจากการ
 ส่งจดหมายในครั้งแรก ผู้วิจัยจะส่งจดหมายไปยังโรงเรียนอื่น ๆ อีกครั้งหนึ่ง โดยใช้
 การเลือกแบบเจาะจงเช่นเดิม จนกระทั่งได้รับแบบทดสอบพร้อมทั้งใบเฉลยคำตอบ
 และวิธีการให้คะแนนเพียงพอกับจำนวนที่ต้องการ

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การจัดกระทำกับแบบทดสอบแต่ละชุด

1.1 นำแบบทดสอบแต่ละชุดมาวิเคราะห์เป็นรายข้อว่า ข้อทดสอบนั้นวัด
 ความสามารถในการประกอบใดของความสามารถในการสื่อความหมาย ซึ่งได้กล่าวถึง
 ลักษณะต่าง ๆ ของแต่ละองค์ประกอบไว้แล้วในบทที่ 1 ในส่วนของภูมิหลังและคำนิยาม
 คำนึง โดยให้คะแนนในแต่ละองค์ประกอบที่ข้อทดสอบนั้นวัดตามน้ำหนักคะแนนที่แบบทดสอบ
 นั้นกำหนด ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กรณี ดังนี้

1.1.1 ในกรณีที่ข้อทดสอบนั้นวัดความสามารถในองค์ประกอบใด องค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมายเพียงองค์ประกอบเดียว คะแนนที่ให้กับองค์ประกอบนั้นจะได้เท่ากับจำนวนน้ำหนักคะแนนที่แบบทดสอบนั้นกำหนดมา ตัวอย่าง เช่น ข้อทดสอบมีน้ำหนักคะแนนข้อละ 1 คะแนน องค์ประกอบใดที่ข้อทดสอบนั้นวัด จะได้ 1 คะแนน

1.1.2 ในกรณีที่ข้อทดสอบนั้นวัดความสามารถในองค์ประกอบของ ความสามารถในการสื่อความหมายมากกว่า 1 องค์ประกอบ คะแนนที่ให้ในแต่ละ องค์ประกอบที่ข้อทดสอบนั้นวัดจะเฉลี่ยออกไปตามน้ำหนักคะแนนที่กำหนดมา ตัวอย่างเช่น ข้อทดสอบมีน้ำหนักคะแนนข้อละ 1 คะแนน และข้อทดสอบข้อนี้วัดความสามารถในการ สื่อความหมาย 2 องค์ประกอบ องค์ประกอบทั้ง 2 นี้ จะได้คะแนนองค์ประกอบละ .50 คะแนน

1.2 รวมคะแนนของแต่ละองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อ ความหมายที่แบบทดสอบชุดนั้นวัดทั้งหมดและนำมาหาค่าร้อยละ

หมายเหตุ แบบทดสอบชุดใดที่ไม่สามารถกำหนดน้ำหนักคะแนนได้ จะไม่นำมาใช้ในการ วิเคราะห์

ตัวอย่างตารางที่ใช้ในการบันทึกผลการวิเคราะห์แบบทดสอบแต่ละชุด

ลำดับชุดของ แบบทดสอบ	น้ำหนัก คะแนน	ความ สามารถ ในการใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความ สามารถ ในการใช้ ภาษาทาง สังคม	ความ สามารถใน การใช้ความ สัมพันธ์ของ เนื้อความ	ความ สามารถ ในการใช้ กลวิธีใน การสื่อ ความหมาย	ความรู้ว่า เจ้าของ ภาษาใช้ ภาษาอย่าง ไรในบริบท ต่าง ๆ
ข้อสอบข้อที่_						
ข้อสอบข้อที่_						
ข้อสอบข้อที่_						
ข้อสอบข้อที่_						
ข้อสอบข้อที่_						
จำนวนรวม						
ค่าร้อยละ						

2. บันทึกผลการวิเคราะห์

2.1 บันทึกผลการวิเคราะห์ซึ่งได้จากข้อ 1 ลงตารางบันทึกผล โดยแยก
บันทึกผลตามตารางบันทึกผลของแต่ละระดับชั้น

2.2 รวมผลการวิเคราะห์ทั้งหมดของแต่ละระดับชั้นและนำมาหาค่าเฉลี่ย
ร้อยละของแต่ละระดับชั้น

2.3 รวมผลการวิเคราะห์ทั้งหมดของทุกระดับชั้นและนำมาหาค่าเฉลี่ยร้อยละของทุกระดับชั้น

ตารางบันทึกผลการวิเคราะห์แบบทดสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ลำดับของแบบทดสอบ	ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา	ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม	ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ	ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย	ความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ
แบบทดสอบชุดที่ 1					
↓					
แบบทดสอบชุดที่ 30					
ค่าเฉลี่ยร้อยละ					

ตารางบันทึกผลการวิเคราะห์แบบทดสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ลำดับของแบบ ทดสอบ	ความ สามารถ ในการใช้ ระเบียบวิธี ของภาษา	ความ สามารถ ในการใช้ ภาษาทาง สังคม	ความ สามารถใน การใช้ความ สัมพันธ์ของ เนื้อความ	ความ สามารถ ในการใช้ กลวิธีใน การสื่อ ความหมาย	ความรู้ว่า เจ้าของ ภาษาจะพูด อย่างไรใน บริบทต่าง ๆ
แบบทดสอบชุดที่ 1					
↓					
แบบทดสอบชุดที่ 30					
ค่าเฉลี่ยร้อยละ					

ตารางรวมผลการวิเคราะห์แบบทดสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6

ระดับชั้น	ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา	ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม	ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ	ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย	ความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ
ม. 4					
ม. 5					
ม. 6					
ค่าเฉลี่ยร้อยละ					

3. การหาข้อสรุปเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตร พ.ศ. 2524

3.1 นำผลที่ได้รับจากค่าเฉลี่ยร้อยละในแต่ละระดับชั้นมาใช้ในการหาข้อสรุปเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 โดยออกแบบสอบถามเพื่อสอบถามความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

3.2 นำผลที่ได้จากค่าเฉลี่ยร้อยละของทุกระดับชั้นมาใช้ในการหาข้อสรุปเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 โดยออกแบบสอบถามเพื่อสอบถามความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

4. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

5. อภิปรายผล

5.1 อภิปรายผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์ โดยนำผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์แบบทดสอบในแต่ละชุดมาแสดงให้เห็นว่าจากค่าเฉลี่ยร้อยละของแต่ละระดับชั้นที่ได้มานั้น มีแบบทดสอบจำนวนกี่ชุด ที่วัดองค์ประกอบนั้น ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย และมีแบบทดสอบจำนวนกี่ชุดที่ไม่ได้วัดองค์ประกอบนั้น ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย เพื่อแสดงให้เห็นข้อมูลเบื้องต้นก่อนที่จะได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ โดยแสดงรายละเอียดโดยใช้ตารางต่อไปนี้

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย	จำนวน		
	วัด	ไม่วัด	รวม
ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา			
ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม			
ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ			
ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย			
ความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ			

5.2 อภิปรายผลที่ได้รับจากการสรุปผลความสอดคล้องของแบบทดสอบ
 ปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตร
 พุทธศักราช 2524 จากผู้เชี่ยวชาญ

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะการสร้างแบบทดสอบให้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของ
 หลักสูตรพุทธศักราช 2524 มากยิ่งขึ้น

6.2 ข้อเสนอแนะข้อคิดสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล จะแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นรายข้อ ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแสดงเป็นตาราง ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตารางดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 4 แสดงผลรวมการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6

ตอนที่ 3 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่าน เกี่ยวกับ
ความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับ
จุดประสงค์ของกระทรวงศึกษาธิการพุทธศักราช 2524

ตอนที่ 1 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นรายข้อ ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์แบบทดสอบ

ความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence)

หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence) เป็นความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Lexis) ระบบคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) อรรถศาสตร์ (Semantics) ระบบเสียง (Phonology) และระบบตัวสะกด (Graphology)

2. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทของสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยบทบาทของผู้ร่วมสนทนา (Roles of the Participants) ทำเนียบภาษา (Register) หน้าที่ของภาษาในการปฏิสัมพันธ์ (The Function of the Interaction) วัฒนธรรม (Culture)

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความโดยเชื่อมโยงข้อความที่สื่อความหมายทางภาษา (Utterances) เข้ากันได้ อย่างเหมาะสม โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ (Cohesion) และความสัมพันธ์ระหว่างความคิด (Coherence)

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่จำกัดโดยใช้กลวิธีต่าง ๆ

5. ความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence) เป็นความสามารถที่จะรู้และใช้ภาษาที่มีใช้กันอยู่จริง ๆ ไม่ใช่ภาษาซึ่งใช้กันเฉพาะในบางสถานการณ์และนำมาใช้ในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป เช่น ใช้ "may God be with you" แทนการใช้ "good bye" หรือ "bye - bye"

ตัวอย่างข้อทดสอบที่วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา

Direction : Choose the best stress on (X) a b c or d.

1. a. ares b. leader
 c. defeat d. secret
2. a. country b. colony
 c. enemy d. gesture
3. /k/ ออกเสียงเหมือนตัวอักษรตัวใดที่ขีดเส้นใต้
 a. doctor b. tak
 c. watch d. a, b
4. /s/ ออกเสียงเหมือนตัวอักษรตัวใดที่ขีดเส้นใต้
 a. cash b. touch
 c. hand d. sure

ข้อ 1-4 เด็กนักเรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องระบบเสียง (Phonology)

5. Spring is a season of transition from the cold of winter to the heat of summer.
- a. cleaning **b. change**
- c. showered d. sweeping

ข้อ 5 เด็กนักเรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องคำศัพท์ (Lexis)

Direction : Choose the best answer.

6. Let's go for a walk, _____.
- a. shan't we? **b. shall we?**
- c. won't we? d. will we?

7. Tell us what _____ in the summer vacation.

- (a.) you will do b. would you do
c. will you do d. are you doing

8. Wilson apologized for _____ his ticket.

- a. forgetable b. forgot
(c.) forgetting d. forgotten

9. to / explain / me / will you please / the meaning of the word

A B C D E

- (a.) DBEAC b. DBCAE
c. DBACE d. DBCEA

Direction : One of the parts below (a, b, c, or d) has a mistake.

Choose the part which is not correct.

10. They had to sent for a lawyer yesterday to settle their

- (a) b c

dispute.

d

11. Suda lived in Chiangmai since 1960 to 1975, but she is now

- a (b) c

living in Bangkok.

d

ข้อ 6-11 เด็กนักเรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องวากยสัมพันธ์ (Syntax)

12. He goes shopping on Saturdays.

- a. He goes to the shop everyday but not on Saturday.
(b.) He always goes to the shops every Saturday.
c. It's not on Saturday, but she goes to the shop.
d. He never goes to the shop on Saturdays.

13. Before night, he was dead.

- ☒ a. He died in the evening.
- b. He died yesterday.
- c. He died at night.
- d. He died the night before.

ข้อ 12 และ 13 เด็กนักเรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องอรรถศาสตร์ (Semantics)

ตัวอย่างข้อสอบที่วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม

1. What would you say to congratulate your friend on his / her birthday?

- a. I wish the same to you.
- b. I'm glad to hear that.
- c. I wish you a very happy New birthday.
- ☒ d. Congratulations on your birthday.

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาว่า เจ้าของภาษาอวยพรวันเกิดโดยใช้ข้อความเช่นไร จึงจะเลือกตัวเลือกได้ถูกต้อง

2. Which sentence should you write to apply for a job?

- a. How about giving me that job you advertised?
- b. I want to have the job in your advertisement.
- c. I saw your advertisement and I need the job.
- ☒ d. I would like to apply for the position advertised.

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องรู้ว่าควรใช้ภาษาที่แสดงถึงหน้าที่ทางภาษา (Function) ของการขอร้อง เนื่องจากเป็นภาษาที่ใช้ในการเขียนจดหมายสมัครงาน และต้องใช้ภาษาที่สูงกว่า จึงต้องเลือกตัวเลือก d ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่สูงกว่า b ส่วนตัวเลือก a และ c นั้น เป็นการใช้ภาษาซึ่งไม่ได้แสดงถึงการขอร้อง จะต้องเขียนบ้านเลขที่ ถนน เมือง รหัสไปรษณีย์ และชื่อประเทศ

3.

ELECTRONIC WIREMEN

- Permanent, full time position
- 2-3 years experience
- Day Shift

Wiring and soldering of chassis and P.C. Boards

Excellent company benefits. Salary commensurate with experience

phone 548 - 3889

Teknicircle Laboratories

889 Robin Road

Long Hill, P.A.

Equal Opportunity Employer

Approximately what hours would the applicant expect to work?

- a. midnight to 7 P.M.
- b. commensurate with experience.
- ☒ c. 8 A.M. to 5 P.M.
- d. 3.30 P.M. to midnight
- e. 6 A.M. to 12 P.M.

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา
และความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม เพราะเด็กนักเรียนจะตอบคำถามนี้ได้จะต้อง
เข้าใจความหมายของคำว่า "full time" ว่า หมายถึงการทำงานเต็มเวลาและต้องม
ความรู้ทางวัฒนธรรมในเรื่องเวลาการทำงานว่าช่วงเวลาทำงานโดยปกติทั่ว ๆ ไปเป็น
เวลาช่วง 8.00 - 17.00 น.

ตัวอย่างข้อทดสอบที่วัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ทางเนื้อความ

The Eskimoes

Life in the northern polar lands is very difficult. Long ago the eskimo people learned the best ways of living there. No trees grow in the cold lands, but the eskimoes built houses from blocks of hard snow. Today, of course, many eskimoes build houses of brick or concrete with central heating and electric light. Shops now supply the eskimoes with food, clothes, shoes and household utensils. These are imported from overseas, but even long ago the eskimoes were well equipped. The soil in the polar region is frozen hard, so no crops grow. However, many seals live in the cold northern seas and the eskimoes became skilful hunters. They hunted and killed the seals and from them they got meat and fat to eat. They used seal oil for light and heat and skin for clothes, shoes and boats. They also made needles, knives and fish spears from seal bones.

1. In the polar region, the lands are cold and the soil is frozen hard so _____ there.

- ☒ a. no trees and crops grow
- b. no people live
- c. no animals live
- d. no snow fall
- e. no water

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะเลือกตัวเลือกได้ถูกต้องจะต้องเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่ว่า "No trees grow in the cold lands, but the eskimoes built houses from blocks of hard snow." และ "The soil in the polar region is frozen hard, so no crops grow."

2. What part of the seal is used by the eskimoes for clothes, shoes, and boats?

- a. fat b. meal ☒ c. skin d. bones e. tails

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะรู้ว่าตัวเลือกข้อ c ถูกต้องจากประโยคที่ว่า "They used seal oil for light and heat and skin for clothes, shoes, and boats." และจากประโยคนี้เด็กนักเรียนจะต้องรู้ว่า "They" อ้างถึง "The eskimoes" ซึ่งได้กล่าวถึงไว้ในประโยคก่อนหน้านี้ เด็กนักเรียนจะต้องใช้ความสามารถในการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความในประโยคต่าง ๆ ของเนื้อเรื่องที่อ่าน

One of the most beautiful objects formed by nature is a snowflake. It would take most of us long time to "design" a shape as beautiful as a single snowflake. Yet in an ordinary snowstorm billions upon billions of snowflakes fall to the earth and no two are exactly alike.

3. The best title of this paragraph is _____.

- ☒ a. Snowflake
- b. Design
- c. Snowstorm
- d. Most beautiful object

คำถามข้อนี้ เด็กนักเรียนจะต้องอ่านและทำความเข้าใจกับข้อความทั้งหมด รวมทั้งลัษณ์เชื่อมโยงข้อความต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อจะได้รู้ว่าข้อความทั้งหมดล้วนกล่าวถึง snowflake ดังนั้นชื่อเรื่องจึงควรชื่อว่า "Snowflake"

4. A : My sister was hit by a car this morning.

B : _____.

- a. I'm expecting it.
- b. You're so thoughtful.
- ☒ c. I'm sorry to hear that.
- d. I don't think so.

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะรู้ว่าตัวเลือก c เป็นตัวเลือกที่ถูกต้องเพราะเป็นตัวเลือกเดียวที่มีความสอดคล้องกับข้อความที่ A กล่าว

5. W : I don't understand how you got a ticket. I always thought you were a careful driver.

M : I usually am, but I thought I could get through the intersection before the light turned.

Why did the man get the ticket?

- a. He was speeding.
- b. He ran a red light.
- c. He turned a corner too fast.
- ☒ d. He went through a stop sign.

คำถามข้อนี้ นักเรียนจะต้องนำข้อความที่ผู้หญิงและผู้ชายพูดมาลัษณ์กัน จึงจะเลือกตัวเลือกได้ถูกต้อง

ตัวอย่างข้อสอบที่วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย

1. Write a note, compare life in Chiang Mai ten years ago and now.

Chiang Mai

In 1980

Now

สำหรับคำสั่งข้อนี้ เด็กนักเรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา เพราะจะต้องสร้างประโยคให้ถูกไวยากรณ์ ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ เพราะจะต้องสร้างประโยคให้สัมพันธ์กัน เพื่อเขียนเนื้อหาทั้งหมดให้เป็นไปตามคำสั่ง และต้องมีความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย ทั้งนี้เพราะเด็กนักเรียนจะเลือกใช้โครงสร้าง คำศัพท์ จำนวนต่าง ๆ ที่จะเขียนตามที่มีความรู้และแน่ใจว่าใช้ภาษาได้ถูกต้อง

2. Write at least 10 sentences to tell what you are going to do when you finish school and what would you like to be in the future.

สำหรับคำสั่งข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา เพราะจะต้องสร้างประโยคให้ถูกไวยากรณ์ ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ เพราะจะต้องสร้างประโยคให้สัมพันธ์กัน เพื่อเขียนเนื้อหาทั้งหมดให้เป็นไปตามคำสั่ง และต้องมีความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย ทั้งนี้เพราะเด็กนักเรียนจะเลือกใช้โครงสร้าง คำศัพท์ จำนวนต่าง ๆ ที่จะเขียนตามที่มีความรู้และแน่ใจว่าใช้ภาษาได้ถูกต้อง

ตัวอย่างข้อสอบที่วัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ

1. Situation : You call your friend, who is not at home. Ask her sister to take a message.

- a. Could you take my note? **b.** Could I leave her a message?

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องมีความรู้ไว้ในสถานการณ์เช่นนี้เจ้าของภาษาใช้ภาษาเช่นไร เพราะทั้ง 2 ตัวเลือกนี้ มีความหมายถึงการถามเพื่อขออนุญาตส่งข้อความถึงเพื่อนเหมือนกัน แต่ตัวเลือกข้อ a นั้น เจ้าของภาษาไม่ใช่ แต่จะใช้ภาษาดังตัวเลือกข้อ b

2. Aree : I'm having a party on Saturday. _____?

Pat : That'll be great. What's the occasion?

- a. Do you want to have one **b.** Would you like to join us
c. Would you mind coming d. Do you want to come, please

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ความลุ่มลึกทางเนื้อความ และความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาเช่นใดในสถานการณ์นี้ เพราะจากตัวเลือกทั้ง 4 เด็กจะสามารถรู้ได้ว่า ตัวเลือก a ผิด เพราะเป็นคำถามที่ไม่ลุ่มลึกกับประโยคแรกที่ Aree กล่าว สำหรับตัวเลือกข้อ b, c, และ d นั้น เป็นคำถามที่มีความหมายเหมือนกัน คือ เป็นการเชิญ Pat ให้มาร่วมงานเลี้ยง แต่ตัวเลือกข้อ c และ d เป็นการใช้ภาษาที่เจ้าของภาษาไม่ใช้กัน เจ้าของภาษาจะใช้ภาษาดังตัวเลือกในข้อ b ดังนั้น b จึงเป็นตัวเลือกที่ถูกต้อง

3. Sak works for an advertising agency. He is asking people on the street what newspaper they read.

Sak : Excuse me, could I ask you a few questions about the newspaper that you read? I'm conducting a survey.

Woman : Yes, all right.

Sak : _____.

Woman : I usually read "The Daily News"

- a. Tell us what newspapers you usually buy.
- b. I want you to tell us what newspapers you usually buy.
- c. You are requested to tell us what newspapers you usually buy.
- d. I would like you to tell us what newspapers you usually buy.

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมและความรู้
ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาเช่นใดในสถานการณ์นี้ ตัวเลือกทั้ง 4 ตัวเลือก มีความหมาย
ไปในทำนองเดียวกันคือ ต้องการรู้ว่า ผู้ตอบคำถามชื่อหนังสือพิมพ์อะไร ในสถานการณ์
เช่นนี้ผู้ตอบคำถามจะต้องใช้หน้าที่ของภาษา (Function) ที่แสดงถึงการขอร้อง ดังนั้น
ตัวเลือก a จึงเป็นตัวเลือกที่ผิดเนื่องจากเป็นการใช้ภาษาที่แสดงถึงการสั่ง นอกจากนี้
sak และผู้ตอบคำถามนั้นไม่มีความคุ้นเคยกัน ดังนั้น sak จะต้องใช้ภาษาที่สุภาพ ตัวเลือก
d เป็นการใช้ภาษาที่สุภาพกว่าตัวเลือก b ตัวเลือก c เป็นการใช้ภาษาที่เจ้าของภาษา
ไม่ใช้กัน ดังนั้นตัวเลือก d จึงเป็นตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุด เพราะเป็นการใช้ภาษาที่สุภาพ
และเจ้าของภาษาใช้กันทั่วไป

4. Situation : Susan and Steve are Peace Corps volunteers working
in Khon Kaen. Susan is calling Steve about the trip to Bangkok
they plan to take together. Kevin, Steve's roommate answers
the phone.

Susan : Hello. Is Steve home, please?

Kevin : Yes. _____ I'll go and get him for you.

- a. Do you want to talk to him?
- b. Could you hold on, please?
- c. Don't hang up, please.
- d. Who should I say is calling, please?

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ และความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาเช่นไรในบริบทต่าง ๆ ตัวเลือก a และ d เป็นตัวเลือกที่ผิดเนื่องจากไม่มีความสัมพันธ์กับข้อความอื่น ตัวเลือก b และ c เป็นตัวเลือกที่มีความสัมพันธ์กับข้อความอื่น ๆ ที่ Susan และ Kevin ได้ตอบกันและมีความหมายเหมือนกัน แต่ตัวเลือก c เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาไม่ใช้กัน ดังนั้นตัวเลือก b จึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด

5. Waitress : _____ ?

Customer : Yes. I'd like a hamburger, please.

- a. May I help you
- b. Would you like to have some drinks
- c. Can I help you
- d. Do you want me to help you

คำถามข้อนี้เด็กนักเรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ และความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ตัวเลือก a, c และ d มีความหมายถึงการแสดงความต้องการที่จะช่วยเหลือ แต่ตัวเลือก d ผิด เพราะเจ้าของภาษาไม่ใช้ภาษาเช่นนี้ สำหรับตัวเลือก a และ c นั้นตัวเลือก a เป็นตัวเลือกที่ถูกต้อง เนื่องจากเป็นการพูดกันระหว่างพนักงานเสิร์ฟ (Waitress) กับลูกค้า (Customer) พนักงานเสิร์ฟจะต้องใช้ภาษาที่สุภาพ การใช้ "May" นำหน้าประโยคจะแสดงความสุภาพมากกว่า "Can" ส่วนตัวเลือก b นั้น ผิดเนื่องจากไม่สัมพันธ์กับข้อความที่ลูกค้าตอบ

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยแสดงเป็นตารางซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตาราง ดังนี้

ตาราง 1 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ตาราง 4 แสดงผลรวมการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6

ตารางซึ่งใช้ในการแสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ จำเป็นต้องเพิ่มหัวข้อในตารางซึ่งนอกเหนือไปจากเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย เนื่องจากเมื่อวิเคราะห์แบบทดสอบในแต่ละชุดแล้ว ได้พบลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ข้อทดสอบวัดความรู้ นอกเหนือจากความสามารถทางภาษา วัดความจำ ข้อทดสอบไม่ได้วัดความสามารถในตัวผู้เรียน และข้อทดสอบบางข้อไม่สามารถวิเคราะห์ได้ ซึ่งแสดงให้เห็นดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างข้อทดสอบซึ่งไม่สามารถวิเคราะห์ได้

Carla : You haven't forgotten about tomorrow night, have you?

Frank : What about it?

Carla : We've tickets for the opera. Remember?

Frank : But I can't go. I have to work late every night
this week. I told you that, didn't I?

Carla : No, you didn't. You never tell me anything! I'm
really losing my patience with your bad memory.

Frank : Honey, let's not argue. You can exchange these
tickets for another night, can't you?

Carla : I suppose so. But you should try to be a little
more considerate, shouldn't you?

1. How is Carla in Frank's idea?

- a. She is interesting. b. She is boring.
c. She has a lot of patience. d. She is crazy.

คำถามข้อนี้ไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่าคำตอบประกอบใดของความสามารถในการ
สื่อความหมาย เนื่องจากบทสนทนาทั้งหมดไม่ได้กล่าวถึงความคิดของ Frank

ตาราง 1 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบขั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ให้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย	ความ รู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้	ความจำ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน
แบบทดสอบ	58.50	0.625	32.00	8.25	0.625				
ชุดที่ 1	58.50	0.625	32.00	8.25	0.625				
ชุดที่ 2	53.75		46.25						
ชุดที่ 3	62.90	1.05	22.30			11.25	2.50		
ชุดที่ 4	70.625	8.75	14.375	2.50	2.50	1.25			
ชุดที่ 5	91.18		7.64				1.18		
ชุดที่ 6	67.50	1.25	31.25						
ชุดที่ 7	52.50	1.25	45.00				1.25		
ชุดที่ 8	67.91	1.05	28.54			2.50			

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้	ความจำ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน
ชุดที่ 9	62.50	10.00	17.50	10.00					
ชุดที่ 10	70.625		28.125			1.25	1.25		
ชุดที่ 11	73.75	1.675	22.90		0.425				
ชุดที่ 12	64.375		35.625						
ชุดที่ 13	76.67		22.50		0.83				
ชุดที่ 14	77.08		22.92						
ชุดที่ 15	58.75		41.25						
ชุดที่ 16	79.375		20.625						

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา คำ ร้อยละ	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ คำ ร้อยละ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา คำ ร้อยละ	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้ คำ ร้อยละ	ความจำ คำ ร้อยละ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน คำ ร้อยละ
ชุดที่ 17	78.125		21.875						
ชุดที่ 18	62.05	2.05	35.90						
ชุดที่ 19	76.25	0.625	23.125						
ชุดที่ 20	64.80	2.50	28.55	4.15					
ชุดที่ 21	89.17		10.83						
ชุดที่ 22	60.00		38.33				0.57		
ชุดที่ 23	80.85		19.15				1.10		
ชุดที่ 24	88.325		11.675						

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ให้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้	ความจำ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน
ชุดที่ 25	77.00		23.00				1.67		
ชุดที่ 26	63.40	1.50	33.43						
ชุดที่ 27	85.00		15.00						
ชุดที่ 28	92.075		7.925						
ชุดที่ 29	65.425	1.65	32.50			0.425			
ชุดที่ 30	37.21		60.46				2.33		
ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	70.26	1.13	26.68	0.83	0.15	0.57	0.38		

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 70.26 วัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ทางเนื้อความร้อยละ 26.68 วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.13 วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.83 และวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.15

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบขั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา	ไม่ สามารถ วิเคราะห์	ความจำ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน
แบบทดสอบ									
ชุดที่ 1	58.75		35.625		0.625		5.00		
ชุดที่ 2	80.00		20.00						
ชุดที่ 3	57.50	3.75	35.625			0.625	2.50		
ชุดที่ 4	76.25		11.25			1.25		11.25	
ชุดที่ 5	67.925		21.675	8.325		2.075			
ชุดที่ 6	65.83		34.17						
ชุดที่ 7	61.36		38.64						
ชุดที่ 8	66.43		30.71				2.86		

ตาราง 2 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา คำ ร้อยละ	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย คำ ร้อยละ	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ คำ ร้อยละ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา คำ ร้อยละ	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้ คำ ร้อยละ	ความจำ คำ ร้อยละ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน คำ ร้อยละ
ชุดที่ 9	65.00		22.50			1.25		11.25	
ชุดที่ 10	81.25		16.875			1.875			
ชุดที่ 11	78.75		18.75			2.50			
ชุดที่ 12	66.40		30.70				2.90		
ชุดที่ 13	78.00		21.00				1.00		
ชุดที่ 14	76.25		18.75				3.75		1.25
ชุดที่ 15	78.75		19.375			0.625	1.25		
ชุดที่ 16	65.00	5.00	30.00						

ตาราง 2 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้	ความจำ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน
ชุดที่ 17	76.875		23.125						
ชุดที่ 18	51.50	5.75	42.75						
ชุดที่ 19	77.50		22.50						
ชุดที่ 20	75.625	1.875	22.50						
ชุดที่ 21	57.10	0.825	38.575			3.50			
ชุดที่ 22	58.33		41.67						
ชุดที่ 23	53.86	0.57	45.57						
ชุดที่ 24	95.00		3.35					1.65	

ตาราง 2 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ให้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา คำ ร้อยละ	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม คำ ร้อยละ	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ คำ ร้อยละ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย คำ ร้อยละ	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ คำ ร้อยละ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา คำ ร้อยละ	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้ คำ ร้อยละ	ความจำ คำ ร้อยละ	ไม่ได้วัด วัดความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน คำ ร้อยละ
ชุดที่ 25	51.97	1.47	46.56						
ชุดที่ 26	64.175		27.50	8.325					
ชุดที่ 27	64.97		29.81	5.22					
ชุดที่ 28	80.00		20.00						
ชุดที่ 29	67.23		25.00			1.10	6.67		
ชุดที่ 30	63.75		25.00			1.25		10.00	
ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	68.71	0.64	27.32	0.73	0.02	0.54	0.86	1.14	0.04

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 68.71 วัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ทางเนื้อความร้อยละ 27.32 วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 0.73 วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.64 และวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.02

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบชี้แนะนักศึกษาปีที่ 6

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้	ความจำ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้
แบบทดสอบ	ค่า ร้อยละ	ค่า ร้อยละ	ค่า ร้อยละ	ค่า ร้อยละ	ค่า ร้อยละ	ค่า ร้อยละ	ค่า ร้อยละ	ค่า ร้อยละ	ค่า ร้อยละ
ชุดที่ 1	56.75	1.25	35.875	4.25	1.875				
ชุดที่ 2	37.15	1.80	60.05						
ชุดที่ 3	54.375	0.625	45.00						
ชุดที่ 4	85.94		14.06						
ชุดที่ 5	90.625		9.375						
ชุดที่ 6	68.00		32.00						
ชุดที่ 7	51.25	5.00	41.25				2.50		
ชุดที่ 8	80.625		18.125				1.25		

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้	ความจำ	ไม่ได้ ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน
ชุดที่ 9	83.75		16.25						
ชุดที่ 10	64.29		35.71						
ชุดที่ 11	62.50	5.625	27.50		0.625				3.75
ชุดที่ 12	44.375	3.75	48.75		0.625	2.50			
ชุดที่ 13	49.17		50.83						
ชุดที่ 14	51.85	8.325	39.90		0.925				
ชุดที่ 15	67.50	1.25	30.625			0.625			
ชุดที่ 16	69.65	1.675		28.675					

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้	ความจำ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน
ชุดที่ 17	59.325		40.675		1.875				
ชุดที่ 18	43.125	1.875	53.125						
ชุดที่ 19	61.25	0.625	38.125						
ชุดที่ 20*	76.32	2.00	21.68						
ชุดที่ 21	83.125		16.875						
ชุดที่ 22	67.50	0.83	30.83			0.83			
ชุดที่ 23	83.33		16.67						
ชุดที่ 24	64.50		27.00	8.50					

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับของ แบบทดสอบ	ความสามารถ ในการ ใช้ ระเบียบ วิธีของ ภาษา คำ ร้อยละ	ความสามารถ ในการ ใช้ภาษา ทางสังคม	ความสามารถ ในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ	ความสามารถ ในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย คำ ร้อยละ	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ คำ ร้อยละ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา คำ ร้อยละ	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้ คำ ร้อยละ	ความจำ คำ ร้อยละ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน คำ ร้อยละ
ชุดที่ 25	83.55		16.025		0.425				
ชุดที่ 26	86.125		11.675			1.10	1.10		
ชุดที่ 27	53.94		46.06						
ชุดที่ 28	78.50		17.25	4.25					
ชุดที่ 29	48.70	4.27	45.68		1.35				
ชุดที่ 30	56.875	4.375	37.50			1.25			
ค่าเฉลี่ย									
ร้อยละ	65.47	1.44	31.77	0.57	0.26	0.21	0.16	-	0.13

* ลดน้ำหนักคะแนนจาก 30 คะแนนเหลือ 25 คะแนน เนื่องจากคำถามไม่มีตัวเลือกให้จึงไม่สามารถวิเคราะห์ได้

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 65.47 วัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ทางเนื้อความร้อยละ 31.77 วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.44 วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.57 และวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.26

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์แบบทดสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6

ชั้น	ความสามารถในการใช้ ระเบียบวิธีของ ภาษา คำ ร้อยละ	ความสามารถในการ ใช้ภาษา ทางสังคม คำ ร้อยละ	ความสามารถในการ ใช้ความ สัมพันธ์ ทาง เนื้อความ คำ ร้อยละ	ความสามารถในการ ใช้กลวิธี ในการสื่อ ความ หมาย คำ ร้อยละ	ความรู้ ว่าเจ้า ของภาษา ใช้ภาษา อย่างไร ในบริบท ต่าง ๆ คำ ร้อยละ	ความรู้ นอกเหนือ จากความ สามารถ ทางภาษา คำ ร้อยละ	ไม่ สามารถ วิเคราะห์ ได้ คำ ร้อยละ	ความจำ คำ ร้อยละ	ไม่ได้วัด ความ สามารถ ในตัวผู้ เรียน คำ ร้อยละ
ม.4	70.26	1.13	26.68	0.83	0.15	0.57	0.38	-	-
ม.5	68.71	0.64	27.32	0.73	0.02	0.54	0.86	1.14	0.04
ม.6	65.47	1.44	31.77	0.57	0.26	0.21	0.16	-	0.13
ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	68.15	1.07	28.59	0.71	0.14	0.44	0.47	0.38	0.06

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 68.15 วัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ทางเนื้อความร้อยละ 28.59 วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.07 วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.71 และวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.14

ตอนที่ 3 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 ท่าน เกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

ตาราง 5 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่าน เกี่ยวกับความ
สอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับ
จุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

องค์ประกอบของความ สามารถในการสื่อความ หมาย	ผลการวิเคราะห์ แบบทดสอบชั้น ม. 4	ความสอดคล้อง					
		มาก	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ	น้อย	ร้อยละ
ความสามารถในการใช้ ระเบียบวิธีของภาษา	70.26%	-	-	-	-	4	100
ความสามารถในการใช้ ภาษาทางสังคม	1.13%	-	-	-	-	4	100
ความสามารถในการใช้ ความลุ่มพันธ์ของ เนื้อความ	26.68%	-	-	2	50	2	50
ความสามารถในการใช้ กลวิธีในการสื่อความ หมาย	0.83%	-	-	-	-	4	100
ความรู้ว่าเจ้าของภาษา จะให้ภาษาอย่างไรใน บริบทต่าง ๆ	0.15%	-	-	-	-	4	100

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 70.26 ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.13 ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.83 และความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.15 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 และผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ความลุ่มลึกของเนื้อความร้อยละ 26.68 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่ามีความสอดคล้องปานกลางกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

ตาราง 6 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่าน เกี่ยวกับความ
 สอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 กับจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

องค์ประกอบของความ สามารถในการสื่อความ หมาย	ผลการวิเคราะห์ แบบทดสอบชั้น ม. 5	ความสอดคล้อง					
		มาก	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ	น้อย	ร้อยละ
ความสามารถในการใช้ ระเบียบวิธีของภาษา	68.71%	-	-	-	-	4	100
ความสามารถในการใช้ ภาษาทางสังคม	0.64%	-	-	-	-	4	100
ความสามารถในการใช้ ความลุ่มพันธ์ของ เนื้อความ	27.32%	-	-	2	50	2	50
ความสามารถในการใช้ กลวิธีในการสื่อ ความหมาย	0.73%	-	-	-	-	4	100
ความรู้ว่าเจ้าของภาษา จะใช้ภาษาอย่างไรใน บริบทต่าง ๆ	0.02%	-	-	-	-	4	100

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 68.71 ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 0.64 ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.73 และความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.02 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 และผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ความลุ่มลึกของเนื้อความร้อยละ 27.32 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่า มีความสอดคล้องปานกลางกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

ตาราง 7 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่าน เกี่ยวกับความ
 สอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
 กับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

องค์ประกอบของความ สามารถในการสื่อ ความหมาย	ผลการวิเคราะห์ แบบทดสอบชั้น ม.6	ความสอดคล้อง					
		มาก	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ	น้อย	ร้อยละ
ความสามารถในการใช้ ระเบียบวิธีของภาษา	65.47%	-	-	-	-	4	100
ความสามารถในการใช้ ภาษาทางสังคม	1.44%	-	-	-	-	4	100
ความสามารถในการใช้ ความลุ่มลึกของ เนื้อความ	31.77%	-	-	3	75	1	25
ความสามารถในการใช้ กลวิธีในการสื่อ ความหมาย	0.57%	-	-	-	-	4	100
ความรู้ว่าเจ้าของภาษา จะใช้ภาษาอย่างไรใน บริบทต่าง ๆ	0.26%	-	-	-	-	4	100

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 65.47 ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.44 ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.57 และความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.26 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 และผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 75 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ความลุ่มลึกของเนื้อหาร้อยละ 31.77 มีความสอดคล้องปานกลางกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 25 เห็นว่ามีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

ตาราง 8 แสดงผลการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่าน เกี่ยวกับความ
 สอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5
 และ 6 กับจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

องค์ประกอบของความ สามารถในการสื่อ ความหมาย	ผลรวมการวิเคราะห์ แบบทดสอบชั้น ม.4, 5, 6	ความสอดคล้อง					
		มาก	ร้อยละ	ปานกลาง	ร้อยละ	น้อย	ร้อยละ
ความสามารถในการใช้ ระเบียบวิธีของภาษา	68.15%	-	-	-	-	4	100
ความสามารถในการใช้ ภาษาทางสังคม	1.07%	-	-	-	-	4	100
ความสามารถในการใช้ ความสัมพันธ์ของ เนื้อความ	28.59%	-	-	2	50	2	50
ความสามารถในการใช้ กลวิธีในการสื่อ ความหมาย	0.71%	-	-	-	-	4	100
ความรู้ว่าเจ้าของภาษา จะใช้ภาษาอย่างไรใน บริบทต่าง ๆ	0.14%	-	-	-	-	4	100

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 68.15 ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.07 ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.71 และความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.14 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524 และผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ความลุ่มลึกของเนื้อความร้อยละ 28.59 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524 ในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่ามีความสอดคล้องปานกลางกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence)

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงความสอดคล้องของแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อสาร
2. เพื่อแสดงนัยถึงความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษจากรายวิชา อ. 411, 412, 513, 514, 615 และ 616 จำนวน 90 ชุด ซึ่งได้มาจากโรงเรียน 30 โรงเรียนที่ได้รับการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. การจัดกระทำกับแบบทดสอบแต่ละชุด

1.1 นำแบบทดสอบแต่ละชุดมาวิเคราะห์เป็นรายชื่อว่าข้อทดสอบนั้นวัดความสามารถในองค์ประกอบใดของความสามารถในการสื่อความหมาย โดยให้คะแนนในแต่ละองค์ประกอบที่ข้อทดสอบนั้นวัดตามน้ำหนักคะแนนที่แบบทดสอบนั้นกำหนด

1.2 รวมคะแนนของแต่ละองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมายที่แบบทดสอบชุดนั้นวัดทั้งหมดและนำมาหาค่าร้อยละ

2. บันทึกผลการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 บันทึกผลการวิเคราะห์ซึ่งได้จากข้อ 1.2 ลงตารางบันทึกผล โดยแยกบันทึกผลตามตารางบันทึกผลของแต่ละระดับชั้น

2.2 รวมผลการวิเคราะห์ของแต่ละระดับชั้นและนำมาหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

2.3 รวมผลการวิเคราะห์ทั้งหมดของทุกระดับชั้นและนำมาหาค่าเฉลี่ยร้อยละ

3. การหาข้อสรุปเกี่ยวกับความสอดคล้องของผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

3.1 นำผลที่ได้จากค่าเฉลี่ยร้อยละในแต่ละระดับชั้นมาใช้ในการหาข้อสรุปเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 โดยออกแบบสอบถามเพื่อถามความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 ท่าน

3.2 นำผลที่ได้จากค่าเฉลี่ยร้อยละของทุกระดับชั้นมาใช้ในการหาข้อสรุปเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 โดยออกแบบสอบถามเพื่อสอบถามความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 ท่าน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 70.26 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

2. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.13 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

3. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความร้อยละ 26.68 มีความสอดคล้องปานกลางกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524 และผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่ามีความสอดคล้องน้อย

4. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.83 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

5. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.15 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

6. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 68.71 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

7. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 0.64 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพหุศักราช 2524

8. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ความลุ่มพึ้นัของเนื้อความร้อยละ 27.32 มีความสอดคล้องปานกลางกับจุดประสงค์ของหลักสูตรนุทธศักราช 2524 และผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่ามีความสอดคล้องน้อย

9. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.73 มีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรนุทธศักราช 2524

10. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.02 มีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรนุทธศักราช 2524

11. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 65.47 มีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรนุทธศักราช 2524

12. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.44 มีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

13. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 75 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ความลุ่มพึ้นัของเนื้อความร้อยละ 31.77 มีความสอดคล้องปานกลางกับจุดประสงค์ของหลักสูตรนุทธศักราช 2524 และผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 25 เห็นว่ามีความสอดคล้องน้อย

14. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.57 มีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรนุทธศักราช 2524

15. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.26 มีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรนุทธศักราช 2524

16. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 68.15 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

17. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.07 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

18. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อหาร้อยละ 28.59 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 และผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่ามีความสอดคล้องน้อย

19. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ซึ่งวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.71 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

20. ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ซึ่งวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.14 มีความสอดคล้องน้อยกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

อภิปรายผล

1. ค่าเฉลี่ยร้อยละของแต่ละระดับชั้นและค่าเฉลี่ยร้อยละของทุกระดับชั้นที่นำมาใช้ในการหาความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 เป็นการรวมผลทั้งหมดของแบบทดสอบแต่ละชุดและนำมาหาค่าเฉลี่ย เพราะฉะนั้นค่าเฉลี่ยจึงเป็นตัวแทนของแบบทดสอบทุกชุด แต่จากผลการวิเคราะห์ของแบบทดสอบแต่ละชุด บางชุดมีความสามารถในการวัดทักษะประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย บางชุดมีความสามารถ

ในการวัดเพียงบางองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมายเท่านั้น เช่น แบบทดสอบบางชุดวัดแต่เพียงความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาและความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ ตารางต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นถึงจำนวนชุดของแบบทดสอบที่วัดและไม่วัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย

ตาราง 9 แสดงถึงจำนวนชุดของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่วัดและไม่วัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย	จำนวนชุด		
	วัด	ไม่วัด	รวม
ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา	30	-	30
ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม	13	17	30
ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ	30	-	30
ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย	4	26	30
ความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ	4	26	30

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีทั้งหมด 30 ชุด แบบทดสอบทั้ง 30 ชุด วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาและความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ มีแบบทดสอบจำนวน 13 ชุด วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม ในขณะที่แบบทดสอบอีก 17 ชุด ไม่วัดความสามารถนี้ และมีแบบทดสอบจำนวน 4 ชุด วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายและรู้ว่าเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ในขณะที่แบบทดสอบอีก 26 ชุด ไม่วัดองค์ประกอบทั้ง 2 นี้

ตาราง 10 แสดงถึงจำนวนชุดของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่วัดและไม่วัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย	จำนวนชุด		
	วัด	ไม่วัด	รวม
ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา	30	-	30
ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม	7	23	30
ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ	30	-	30
ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย	3	27	30
ความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ	1	29	30

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีทั้งหมด 30 ชุด แบบทดสอบทั้ง 30 ชุด วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาและความสามารถในการใช้ความลุ่มลึกของเนื้อหาแบบทดสอบจำนวน 7 ชุด วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม ในขณะที่แบบทดสอบอีก 23 ชุด ไม่ได้วัดความสามารถนี้ แบบทดสอบจำนวน 3 ชุด วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย ในขณะที่แบบทดสอบจำนวน 27 ชุด ไม่ได้วัดความสามารถนี้ และแบบทดสอบจำนวน 1 ชุด วัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ในขณะที่แบบทดสอบอีก 29 ชุด ไม่ได้วัดความสามารถนี้

ตาราง 11 แสดงถึงจำนวนชุดของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่วัดและไม่วัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมาย

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย	จำนวนชุด		
	วัด	ไม่วัด	รวม
ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา	30	-	30
ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม	15	15	30
ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ	30	-	30
ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย	2	28	30
ความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ	7	23	30

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีทั้งหมด 30 ชุด แบบทดสอบทั้ง 30 ชุด วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาและความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ แบบทดสอบจำนวน 15 ชุด วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม ในขณะที่แบบทดสอบอีก 15 ชุด ไม่ได้วัดความสามารถนี้ แบบทดสอบจำนวน 2 ชุด วัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการ

สื่อความหมาย ในขณะที่อีก 28 ชุด ไม่ได้วัดความสามารถด้านนี้ และแบบทดสอบจำนวน 7 ชุด วัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ในขณะที่แบบทดสอบอีก 23 ชุด ไม่ได้วัดความสามารถนี้

จากตาราง 9, 10, 11 จะเห็นได้ว่าแบบทดสอบทุกชุดในทุกระดับชั้น วัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาและความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนทุกท่านให้ความสำคัญต่อความสามารถทั้ง 2 ด้านนี้ ในขณะที่ความสามารถอีก 3 ด้าน ซึ่งได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย และความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ครูผู้สอนให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทั้ง 3 นี้น้อยมาก ดังจะเห็นได้ว่าแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม 13, 7 และ 15 ชุด ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับจากแบบทดสอบระดับชั้นละ 30 ชุด แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย 4, 3 และ 2 ชุด ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับจากแบบทดสอบระดับชั้นละ 30 ชุด และแบบทดสอบวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ 4, 1 และ 7 ชุด ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับจากแบบทดสอบระดับชั้นละ 30 ชุด

2. ผลการวัดความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ 4 ท่านเป็นผู้ชี้แนะ จะเห็นได้ว่าผลจากการวิเคราะห์ความสามารถในการวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมายของแบบทดสอบทุกระดับชั้น ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 มีความเห็นว่าสอดคล้องน้อย ยกเว้นความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ เมื่อดูจากผลการวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาซึ่งแบบทดสอบวัดร้อยละ 70.26, 68.71, และ 65.47 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับ และร้อยละ 68.15 จากผลรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น จะเห็นได้ว่าแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาในอัตราที่สูง แต่มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรน้อย ทั้งนี้เป็นเพราะแบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านนี้มากเกินไปนั่นเอง

การเรียนการสอนซึ่งยึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

เป็นหลักนั้นเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสม ไวยากรณ์เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการสอนซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ ดังที่วิดโดสันได้กล่าวเน้นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับภาษา (Usage) และความสามารถในการใช้ภาษา (Use) ว่า "ความสามารถในการใช้ภาษา คือ การนำความรู้เกี่ยวกับภาษามาใช้ได้ สถานการณ์ที่ผู้ใช้ภาษาต้องการสื่อความหมาย ความสามารถในการสื่อความหมายจำเป็นต้องมีความรู้ทั้ง 2 ประเภทคือ ความสามารถในการใช้ภาษา (Use) และความรู้เกี่ยวกับภาษา (Usage) แต่ความรู้เกี่ยวกับภาษาเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอประกันว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ แต่ถ้าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ แสดงว่าต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษา" (Widdowson, 1978 : 19 - 20) และจอห์นสัน กล่าวว่า "ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีความสามารถในการสื่อความหมายเป็นเป้าหมาย" (Johnson, 1981 : 10) ซึ่งแสดงว่าครูต้องสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) ซึ่งมีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ การเน้นสอนไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสื่อสารได้ ดังนั้นแบบทดสอบจึงมีความสอดคล้องน้อยเพราะให้ความสำคัญต่อการวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษามากเกินไป ในขณะที่องค์ประกอบอื่น ๆ อันได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม ซึ่งแบบทดสอบวัดเพียงร้อยละ 1.13, 0.64, และ 1.44 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับ และร้อยละ 1.07 จากผลรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายซึ่งแบบทดสอบวัดเพียงร้อยละ 0.83, 0.73 และ 0.57 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับ และร้อยละ 0.71 จากผลรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น และความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ซึ่งแบบทดสอบวัดเพียงร้อยละ 0.15, 0.02 และ 0.26 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับ และร้อยละ 0.14 จากผลรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการวัดทั้ง 3 องค์ประกอบของแบบทดสอบแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า มีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตร เพราะองค์ประกอบทั้ง 3 นี้มีความสำคัญต่อทักษะการสื่อความหมายทางภาษามาก (Productive Skill) แต่

แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นกลับวัดองค์ประกอบเหล่านี้เพียงเล็กน้อย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูไม่ให้ความสำคัญกับทักษะการสื่อความหมายทางภาษา ซึ่งการเรียนการสอนที่ยึดแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อสารจะต้องให้ความสำคัญต่อทั้งทักษะการรับสาร (Receptive Skill) และทักษะการสื่อความหมายทางภาษา (Productive Skill) เนื่องจากทักษะทางภาษาเป็นทักษะสัมพันธ์ทุกทักษะจะต้องอาศัยซึ่งกันและกัน ดังนั้นแบบทดสอบควรจะสามารถในการวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมายในสัดส่วนที่พอเหมาะ ไม่ใช่แตกต่างกันมากจนเห็นได้ชัดว่าให้ความสำคัญกับความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา

สำหรับความสามารถในการให้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ ซึ่งแบบทดสอบวัดร้อยละ 26.68, 27.32 และ 31.77 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับและร้อยละ 28.59 จากผลรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดองค์ประกอบนี้มีความสอดคล้องปานกลางในระดับชั้น ม. 4, 5 และผลรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น และผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่ามีความสอดคล้องน้อย นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 75 เห็นว่าแบบทดสอบซึ่งวัดองค์ประกอบนี้มีความสอดคล้องปานกลางในระดับชั้น ม. 6 และผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 25 เห็นว่ามีความสอดคล้องน้อย การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ความสามารถในการให้ความสัมพันธ์ทางเนื้อความเป็นความสามารถที่สำคัญมาก ดังที่มอร์ไรว์ ได้เสนอหลักการในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการและประการหนึ่งคือ การแยกสอนเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนทั้งหมด (The whole is more than the sum of the parts) ซึ่งหมายความว่า หลักการนี้เชื่อว่าความสามารถในการใช้ส่วนย่อยของภาษาไม่ใช่ว่าความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เรียนจำต้องได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาในระดับที่เหนือระดับประโยคขึ้นไป (Morrow, 1981 : 54 - 61) ซึ่งแสดงว่าการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารต้องเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการให้ความสัมพันธ์ของเนื้อความและแบบทดสอบควรวัดความสามารถในด้านนี้ของนักเรียนมากตามการสอนไปด้วย ซึ่งตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญซึ่งได้ชี้ความ

สอดคล้องไว้แตกต่างกัน เนื่องจากว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปริมาณความมากน้อยในการสอนความสามารถด้านนี้ให้กับนักเรียนแตกต่างกัน จึงทำให้ชี้ความสอดคล้องของแบบทดสอบกับจุดประสงค์ของหลักสูตรแตกต่างกันไป

3. ผลการชี้ความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 ซึ่งได้รับจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 ท่านนั้น แสดงให้เห็นว่าผลการวิเคราะห์ความสามารถในการวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมายของแบบทดสอบทุกระดับชั้นมีความสอดคล้องน้อย ยกเว้นความสามารถในการใช้ความลุ่มพันธ์ของเนื้อความซึ่งผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าสอดคล้องปานกลาง และผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่าสอดคล้องน้อยในแบบทดสอบระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และผลรวมของแบบทดสอบทุกระดับชั้น และแบบทดสอบในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 75 เห็นว่ามีความสอดคล้องปานกลาง และผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 25 เห็นว่ามีความสอดคล้องน้อย แสดงนัยว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาต่ำ เนื่องจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรระบุอย่างชัดเจนว่ายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งเป็นแนวการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) เมื่อแบบทดสอบปลายภาคซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในตัวนักเรียนว่าเรียนรู้ได้มากเพียงใด จากสิ่งที่ครูสอนมีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมายย่อมแสดงว่าแบบทดสอบนี้มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาต่ำ

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นใช้เพื่อวัดว่านักเรียนเรียนรู้ในสิ่งที่ครูสอนได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งสิ่งที่ครูสอนควรจะสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร แต่ในทางปฏิบัติครูอาจจะสอนตามที่ครูวางแผนและเห็นสมควร ซึ่งมีเนื้อหาทางการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรเพียงบางส่วน ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ความสามารถในการวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมายของแบบทดสอบทุกระดับชั้น ซึ่งมีความสอดคล้องน้อย ยกเว้นความสามารถในการใช้ความ

สัมพันธ์ของเนื้อความ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่าสอดคล้องปานกลางและผู้เชี่ยวชาญ
อีกร้อยละ 50 เห็นว่าสอดคล้องน้อยในแบบทดสอบระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, และ
ผลรวมของทุกระดับชั้น และแบบทดสอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 75
เห็นว่า มีความสอดคล้องปานกลางและผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 25 เห็นว่ามีความสอดคล้อง
น้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตร อาจจะมาจากการผู้สอนเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์
เพียงบางส่วนและครูสร้างแบบทดสอบตามเนื้อหาที่ครูสอน หรืออธิบายได้ว่าครูผู้สอนอาจ
สร้างแบบทดสอบสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ในขณะที่เนื้อหาในการสอน
สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

5. ครูสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ
70.26, 68.71, 65.47 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับ และร้อยละ
68.15 จากผลรวมของทุกระดับชั้น ซึ่งเป็นอัตราที่สูง และความสามารถในการใช้ความ
สัมพันธ์ของเนื้อความร้อยละ 26.68, 27.32, 31.77 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,
5, 6 ตามลำดับ และร้อยละ 28.59 จากผลรวมของทุกระดับชั้น ซึ่งเป็นอัตราที่สูง
รองลงมา ในขณะที่วัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.13, 0.64,
1.44 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับ และร้อยละ 1.07 จากผลรวม
ของทั้ง 3 ระดับชั้น ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.83,
0.73, 0.57 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับ และร้อยละ 0.71
จากผลรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น และความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบท
ต่าง ๆ ร้อยละ 0.15, 0.02, 0.26 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 ตามลำดับ
และร้อยละ 0.14 จากผลรวมของทั้ง 3 ระดับชั้น ซึ่งเป็นอัตราที่ต่ำมาก สาเหตุหนึ่ง
อาจเนื่องมาจากความยากง่ายของการสร้างแบบทดสอบในการวัดแต่ละองค์ประกอบของ
ความสามารถในการสื่อความหมาย การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการใช้
ระเบียบวิธีของภาษาและความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ มีความสัมพันธ์
กับความง่ายของการสร้างแบบทดสอบเนื่องจากผู้สร้างคำนึงถึงพารามิเตอร์ในการสร้าง
แบบทดสอบไม่มาก จากพารามิเตอร์ในการสร้างแบบทดสอบของแครร์อลล์ (Carroll,
1981 : 24) การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดองค์ประกอบทั้ง 2 นี้ จะประกอบไปด้วย

พารามิเตอร์ที่ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้เข้าสอบ (Participant identification) เครื่องมือ (Instrumentality) ระดับของการแสดงออก (Performance levels) ทักษะของภาษา (Language skill) และรูปแบบของแบบทดสอบ (Test format) ในขณะที่การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมและความรู้ ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ นั้นสร้างได้ยาก เนื่องจากต้องคำนึงถึง พารามิเตอร์ทั้ง 5 ที่กล่าวมาแล้วและยังต้องคำนึงถึงพารามิเตอร์ที่ระบุเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการใช้ภาษา (Purpose for language) เหตุการณ์และกิจกรรม (Events/activities) สังคมวัฒนธรรม (Socio - culture) ขอบข่ายของหัวข้อ (Topic areas) หน้าที่ของภาษา หน่วยของน้ำเสียง (Language function/Tones unit) สำหรับการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย การสร้างแบบทดสอบแบบอัตนัย (Subjective) ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาเรื่องความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนน

6. จากผลการวิเคราะห์แบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 70.26, 68.71, 65.47 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และร้อยละ 68.75 จากผลรวมของทุกระดับชั้น แสดงให้เห็นว่าครูยังคงให้ความสำคัญต่อโครงสร้างของภาษา ตามแนวของนักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างซึ่งเชื่อว่าเมื่อผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษาเป็นอย่างดีแล้ว ย่อมสามารถนำกฎเกณฑ์เหล่านั้นไปใช้ได้ ทั้ง ๆ ที่แนวความคิดในการเรียนการสอนภาษาในประเทศไทยได้เปลี่ยนมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้โดยไวyakกรณีเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการสอนซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้

7. ถ้าความสอดคล้องน้อยของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 มาจากสาเหตุที่ว่าครูสอนเนื้อหาให้กับเด็กนักเรียนโดยเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์เพียงบางส่วน และครูสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความรู้ตามเนื้อหาที่ครูสอน ซึ่งจากผลการวิเคราะห์แบบทดสอบซึ่งวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 70.26, 68.71, 65.47 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และร้อยละ 68.75 จากผลรวม

ของทุกระดับชั้น แสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนเน้นเนื้อหาการสอนเกี่ยวกับตัวภาษา (Language Usage) ซึ่งอาจจะแสดงให้เห็นคุณภาพของครูผู้สอน ซึ่งบางส่วนได้รับการสอนมาจากแนวการสอนเก่า ๆ เช่น ระเบียบวิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) ทำให้ครูไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้จึงสอนไวยากรณ์เป็นส่วนมาก และทำให้ครูสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาในอัตราที่สูงมากทั้ง ๆ ที่จุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้เปลี่ยนไปจากเดิมโดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการสร้างแบบทดสอบปลายภาคในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้มีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมากขึ้น ซึ่งสามารถทำได้ดังนี้

1.1 ครูจะต้องรู้และตระหนักอยู่เสมอว่าการสร้างแบบทดสอบทางภาษา ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมาย จะไม่ทดสอบแต่เพียงความรู้ในตัวภาษา (Language Usage) แต่ต้องทดสอบทั้งความรู้ในตัวภาษาและความสามารถในการใช้ภาษา (Language Usage and Use) นั่นคือ จะต้องสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมายในตัวผู้เรียนในทุกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมายทั้งองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อทักษะการรับสาร (Receptive Skill) และทักษะการสื่อสาร (Productive Skill) ให้มีสัดส่วนที่เหมาะสม

1.2 การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เรียน จะต้องคำนึงถึงตัวแปรและปัจจัยต่าง ๆ ที่ประกอบและกำหนดการสื่อความหมายในแต่ละครั้ง พารามิเตอร์บางพารามิเตอร์จะปรากฏเป็นพารามิเตอร์ของแบบทดสอบทุกชนิด และบางพารามิเตอร์จะปรากฏเป็นพารามิเตอร์เฉพาะสำหรับการทดสอบความสามารถในการสื่อความหมาย ดังเช่น แครร์รอลล์ (Carroll, 1981 : 24) ได้เสนอพารามิเตอร์

และขบวนการสำหรับการสร้างข้อสอบได้ โดยพารามิเตอร์ที่ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับ
ตัวผู้เข้าสอบ (Participant identification) เครื่องมือ (Instrumentality)
ระดับของการแสดงออก (Performance levels) ทักษะของภาษา (Language
skill) และรูปแบบของแบบทดสอบ (Test format) นั้น ปรากฏเป็นพารามิเตอร์
ของแบบทดสอบทุกชนิด แต่พารามิเตอร์ที่ระบุเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการใช้ภาษา
(Purpose for language use) เหตุการณ์และกิจกรรม (Events/activities)
สังคมวัฒนธรรม (Socio - culture) ขอบข่ายของหัวข้อ (Topic areas) หน้าที่
ของภาษา/หน่วยของน้ำเสียง (Language function/Tones unit) นั้นเป็น
พารามิเตอร์เฉพาะสำหรับการทดสอบการสื่อสาร ครูซึ่งเป็นผู้สร้างแบบทดสอบซึ่งต้องการ
สร้างแบบทดสอบความสามารถในการสื่อความหมายจะต้องคำนึงถึงพารามิเตอร์เหล่านี้ใน
การสร้าง

1.3 ในการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการสื่อความหมาย
จะต้องคำนึงถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสถานการณ์จริง ดังนั้นในการ
สร้างแบบทดสอบจะต้องสร้างให้มีลักษณะเหมือนการสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งมีลักษณะ
ต่าง ๆ ดังที่ มอร์โรว์ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2532 : 67 - 71 : อ้างอิงมาจาก
Morrow. 1981) กล่าวไว้เช่น จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 2 คนเป็นต้นไป คือ
มีผู้รับและผู้ส่งสาร ซึ่งรายละเอียดทั้งหมดได้แสดงไว้ในบทที่ 2

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 สำรวจความสามารถของครูในการสร้างแบบทดสอบความสามารถ
ในการสื่อความหมาย

2.2 วิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษ
กับจุดประสงค์ของหลักสูตรในระดับชั้นอื่น เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2.3 สร้างแบบทดสอบมาตรฐานในการวัดความสามารถในการ
สื่อความหมาย

ગરબાનગરબ

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรขั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ : องค์การคำครุสภา, 2524.
- กาญจนา ปราบพาล. การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูสอนภาษา. ม.ป.ท., 2530.
- นาคยา วงศ์รักมิตร. ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารภาษาโดยทักษะมาลาทางเสียง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. อัดสำเนา.
- ลำออง พิรุณบุรณะ พินัย และคนอื่น ๆ. โครงการติดตามและประเมินผลโครงการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ระหว่างปีการศึกษา 2524 - 2526. มปท., 2527.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : ประมวลศิลป์, 2526.
- โสภณ มงคลศิริเกียรติ. ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษากับความสามารถในการสื่อและรับสารโดยทักษะมาลาทางตัวอักษร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. อัดสำเนา.
- อรุณี วิริยะจิตรา. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2532.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. การวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบอิงปริเจตภาษาอังกฤษสำหรับใช้กับนักศึกษาไทยในลักษณะต่าง ๆ. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานผลการวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

อจจรา วงศ์ไธสง. "ความสอดคล้องของข้อทดสอบภาษาอังกฤษคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษา
ในสถาบันศึกษาของรัฐ ประจำปีการศึกษา 2527 ฉบับ กข และ กขค กับเกณฑ์
ของการสื่อความหมายทางภาษา," ใน ความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบเข้า
มหาวิทยาลัยกับหลักสูตรภาษาอังกฤษและแนวโน้มในการเรียนการสอนภาษา
อังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสร้างคลังข้อสอบ. หน้า 90 - 100.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์. 2527.

_____. เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษร
เจริญทัศน์. 2529.

อุไรวรรณ ศฤงคารนันต์. ความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับ
แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. ปริญญาโท ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2529. อัดสำเนา.

Bamford, Alec. "The Complete Simpleton's Guide to the Theory
of Communicative Language Teaching," Thai TESOL
Bulletin. 5 : 3 - 11 ; March - June, 1987.

Canale, J. and M. Swain. Approaches to Communicative
Competence. Occasional Paper No. 14 SEAMEO Regional
Language Center : Singapore, April, 1980.

Carroll, Brendan J. Testing Communicative Performance. Oxford
: Pergamon, 1980.

Davies, A. "Introduction," in Language Testing Symposium : A
Psycholinguistic Approach. edited by Davies, A. p.
6 - 11, London : Oxford University Press, 1968.

Elson, N. "Why Do What We Do," TESL Talk. 14 : 15 - 30;
January, 1983.

Finocchiaro, M. "Development Communicative Competence,"
English Teaching Forum. 15 : 2 - 7 ; February, 1977.

Finocchiaro, M. and S. Sako. Foreign Language Testing : A
Practical Approach. New York : Regent Publishing
Company, Inc., 1983.

- Harmer, Jeremy. "What is Communicative," English Language Journal. 3(36) : 166 - 167 ; April, 1982.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : McGraw-Hill, Inc., 1969.
- Harrison, Andrew. A Language Testing Handbook. Hong Kong : Macmillan Publisher Ltd., 1983.
- Heaton, J. B. Writing English Language tests. London : Longman, 1975.
- Henning, Grant. A Guide to Language Testing : Development, Evaluation, Research. Cambridge : Massachusetts, 1987.
- Hudson, R.A. Sociolinguistics. Cambridge : Cambridge University Press, 1980.
- Hymes, D.H. "On Communicative Competence," in The Communicative Approach to Language Teaching. edited by Brumfit, C.J. and Keith, Johnson. p. 5 - 26. London : Oxford University 1981.
- Lado, Robert. Language Testing. London : Longman, 1961.
- Littlewood, William. Communicative Language Teaching. Cambridge : Cambridge University Press, 1981.
- Madsen, Harold S. Techniques in Testing. Oxford : Oxford University Press, 1983.
- Morrow, Keith. "Communicative Language Testing : Revolution or Evolution?," in The Communicative Approach to Language Teaching. edited by Brumfit, C.J. and Keith, Johnson. p. 149 - 150. London : Oxford University, 1981.
- _____. "Principles of Communicative Methodology," in Communication in the Classroom : Applications and Methods for a Communicative Approach. edited by Johnson, Keith and Morrow, Keith. p. 59 - 66. London : Longman, 1981.
- Munby, J. Communicative Syllabus Design. London : Cambridge University Press, 1978.
- Oller, John W. Language Tests at School. London : Longman Group Limited, 1979.

Oller, John W. "Language Testing Today," English Teaching Forum. 14(3) : 24 - 27 : July, 1976.

_____. Making Sense in Teaching and Testing. Paper presented at the International Conference on Trends in Language Programme Evaluation, Bangkok, December, 9 - 11. 1986.

Revell, J. Teaching Techniques for Communicative English. London : The Macmillan Press, 1979.

Richard, Jack C. and Theodore S. Rodgers. Approaches and Methods in Language Teaching. Cambridge. Cambridge University Press, 1986.

Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice. Massachusetts : Addison Wesley Publishing Company, Inc., 1983.

Stern, H. H. Fundamental Concepts of Language Teaching. Oxford : Oxford University Press, 1983.

Widdowson, H. G. Teaching Language as Communication. Oxford : Oxford University Press, 1978.

Wilkins, D. A. Linguistics in Language Teaching. London : Edward Arnold (Publishers), Ltd., 1972.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

19 กรกฎาคม 2533

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม 1 ชุด

ด้วยดิฉัน นางสาวชฎาพร นาถวรานันต์ นิสิตปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์
การศึกษา กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับจุดประสงค์ของ
หลักสูตรพุทธศักราช 2524" จึงมีความจำเป็นต้องขอความอนุเคราะห์ต่อการ
พิจารณาถึงความสอดคล้องของจุดประสงค์ของหลักสูตรกับแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษา
อังกฤษ ตามแบบสอบถามที่ส่งมาแล้ว

ขอให้ท่านส่งแบบสอบถามที่ตอบแล้วคืนตามที่อยู่ในซองซึ่งแนบมาด้วยแล้วภายใน
วันที่ 3 สิงหาคม 2533

ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาและความร่วมมือของท่าน

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวชฎาพร นาถวรานันต์)

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน

- ตอนที่ 1 กล่าวถึงการวิเคราะห์จุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) โดยสังเขป และความหมายของแต่ละองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย
- ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524 ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence)

ตอนที่ 1

จุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ได้กำหนดไว้ดังนี้

1. ให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้ใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน ในงานอาชีพ และในการศึกษาที่สูงขึ้นตามวัยและศักยภาพของผู้เรียน
3. ให้มีการพัฒนาในการอ่าน การฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ และพัฒนาความรู้สึกนึกคิด
4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันจะนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

ความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence)

ประกอบด้วย

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence) เป็นความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Lexis) ระบบคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) อรรถศาสตร์ (Semantics) ระบบเสียง (Phonology) และระบบตัวสะกด (Graphology) ของภาษา

2. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบริบทของสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยบทบาทของผู้ร่วมสนทนา (Roles of the Participants) ทำเนียบภาษา (Register) หน้าที่ของภาษาในการปฏิสัมพันธ์ (The Function of the Interaction) วัฒนธรรม (Culture)

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความโดยเชื่อมโยงข้อความที่สื่อความหมายทางภาษา (Utterances) เข้ากันได้ อย่างเหมาะสมโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้อความ (Cohesion) และ ความสัมพันธ์ระหว่างความคิด (Coherence)

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) เป็นความสามารถในการสื่อความหมายในสถานการณ์ที่จำกัดโดยใช้ กลวิธีต่าง ๆ

5. ความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence) เป็นความสามารถที่จะรู้และใช้ภาษาที่มีใช้กันอยู่จริง ๆ ไม่ใช่ภาษาซึ่งใช้กันเฉพาะในบางสถานการณ์และนำมาใช้ในสถานการณ์ทั่วไป เช่น ใช้ "may God be with you" แทนการใช้ "good bye" หรือ "bye-bye"

เมื่อวิเคราะห์จุดประสงค์ทั้ง 4 ข้อ ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมายเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ในแต่ละข้อ นักเรียนจะต้องมีความสามารถดังนี้

จุดประสงค์ในข้อ 1 นักเรียนจะต้องมี

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence)
2. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence)
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence)

จุดประสงค์ในข้อ 2 นักเรียนจะต้องมี

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence)
2. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence)
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence)
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence)
5. ความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ (Probability Rules of Occurrence)

จุดประสงค์ที่ 3 นักเรียนจะต้องมี

1. ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา (Grammatical Competence)
2. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Competence)

จุดประสงค์ในข้อ 4 ถ้านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (Sociolinguistic Competence) จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตอนที่ 2

จากผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาครายวิชา อ.411 และ อ.412
ได้ผลดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา 70.26%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม 1.13%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อหา 26.68%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย 0.83%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

5. แบบทดสอบวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ 0.15%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

จากการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาครายวิชา อ.513 และ อ.514 ได้ผลดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา 68.71%

ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก

☐ ปานกลาง

☐ น้อย

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม 0.64%

ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก

☐ ปานกลาง

☐ น้อย

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อหา 27.32%

ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก

☐ ปานกลาง

☐ น้อย

4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย 0.73%

ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก

☐ ปานกลาง

☐ น้อย

5. แบบทดสอบวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ 0.02%

ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก

☐ ปานกลาง

☐ น้อย

จากผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาครายวิชา อ.615 และ อ.616
ได้ผลดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา 65.47%
ท่านคิดว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม 1.44%
ท่านคิดว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อหา 31.77%
ท่านคิดว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย 0.57%
ท่านคิดว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

5. แบบทดสอบวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ 0.26%
ท่านคิดว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

จากผลการวิเคราะห์แบบทดสอบปลายภาครายวิชา อ.411, 412, 513, 514, 615 และ 616 ได้ผลดังนี้

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา 68.15%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม 1.07%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ 28.59%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย 0.71%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

5. แบบทดสอบวัดความรู้ว่าเจ้าของภาษาจะพูดอย่างไรในบริบทต่าง ๆ 0.14%
ท่านคิดว่าจะมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวชฎาพร ชื่อสกุล นาทวรานันต์

เกิดวันที่ 24 เดือนตุลาคม พุทธศักราช 2508

สถานที่เกิด อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 135 หมู่ 13 ถนนมาลัยแมน

ตำบลทุ่งกระบังไหม อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม
73140

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2527 มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร

พ.ศ. 2530 ศศ.บ. เกียรตินิยม อันดับ 1 (วิชาเอกภาษาอังกฤษ
วิชาโทสื่อสารมวลชน) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

พ.ศ. 2533 กศ.ม. (ภาษาศาสตรศึกษา)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การศึกษาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

พุทธศักราช 2524

บทคัดย่อ

ของ

ชฎาพร นาถวานันต์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

กันยายน 2533

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 ตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมาย

กลุ่มตัวอย่างคือแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษปีการศึกษา 2530 - 2532 จำนวน 90 ชุด จากรายวิชา อ.411 อ.412 อ.513 อ.514 อ.615 และ อ.616 โดยผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์แบบทดสอบตามเกณฑ์ของความสามารถในการสื่อความหมายมาใช้ในการออกแบบสอบถามเพื่อสอบถามผู้เชี่ยวชาญในเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และการสอนภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับความสอดคล้องของแบบทดสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับจุดประสงค์ของหลักสูตรพุทธศักราช 2524

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ มีความสามารถในการวัดความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของภาษาร้อยละ 70.26, 68.71, 65.47 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และ 68.15 จากผลรวมทุกระดับชั้น ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมร้อยละ 1.13, 0.64, 1.44 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และ 1.07 จากผลรวมทุกระดับชั้น ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความร้อยละ 26.68, 27.32, 31.77 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และ 28.57 จากผลรวมทุกระดับชั้น ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายร้อยละ 0.83, 0.73, 0.57 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และ 0.71 จากผลรวมทุกระดับชั้น และความรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไรในบริบทต่าง ๆ ร้อยละ 0.15, 0.02, 0.26 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, 6 และ 0.14 จากผลรวมทุกระดับชั้น

ผลจากการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญ สรุปได้ว่า ผลจากการวิเคราะห์ความสามารถในการวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความสามารถในการสื่อความหมายของแบบทดสอบทุกระดับชั้น ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 100 เห็นว่า มีความสอดคล้องน้อยกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ยกเว้นความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของเนื้อความ ซึ่งในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5

และผลรวมของทุกระดับชั้น ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 50 เห็นว่า มีความสอดคล้องน้อย และ
ผู้เชี่ยวชาญอีกร้อยละ 50 เห็นว่า มีความสอดคล้องปานกลาง และในระดับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 ผู้เชี่ยวชาญร้อยละ 75 เห็นว่า มีความสอดคล้องปานกลาง และผู้เชี่ยวชาญร้อยละ
25 เห็นว่า มีความสอดคล้องน้อย

**A STUDY OF THE COMPATIBILITY OF ENGLISH LANGUAGE ACHIEVEMENT
TESTS AT THE UPPER SECONDARY LEVEL WITH THE OBJECTIVES OF
THE UPPER SECONDARY ENGLISH LANGUAGE CURRICULUM OF 1981**

AN ABSTRACT

BY

CHADAPORN NATWARANAN

**Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University**

September 1990

The purpose of this study was to analyse the compatibility of English language achievement tests at the upper secondary level with the objectives of the 1981 upper secondary English language curriculum in terms of communicative competence.

The subjects were 90 English final tests from academic years 1987 - 1989 from 30 schools for courses E.411, 412, 513, 514, 615 and 616. The data about compatibility were collected from a questionnaire answered by 4 experts on the upper secondary English language curriculum and foreign language teaching about the compatibility of English language achievement tests at the upper secondary level with the objectives of the 1981 upper secondary English language curriculum in terms of communicative competence.

The results of this study show that 70.26% of M.4 tests, 68.71% of M.5 tests, 65.47% of M.6 tests and 68.15% of all tests concerned grammatical competence, 1.13% of M.4 tests, 0.64% of M.5 tests, 1.44% of M.6 tests and 1.07% of all tests concerned sociolinguistic competence, 26.68% of M.4 tests, 27.32% of M.5 tests, 31.77% of M.6 tests and 28.59% of all tests concerned discourse competence, 0.83% of M.4 tests, 0.73% of M.5 tests, 0.57% of M.6 tests and 0.71% of all tests concerned strategic competence, 0.15% of M.4 test, 0.02% of M.5 tests, 0.26% of M.6 tests and 0.14% of all tests concerned probability rules of occurrence. The results further show that all experts think that the English final tests have the low compatibility with curriculum objectives in terms of grammatical, sociolinguistic, strategic

competence, and probability rules of occurrence at all levels. However, in terms of discourse competence, 50% of experts think that there is low compatibility and 50% think there is medium compatibility in M.4, M.5 and overall, and 75% of experts think there is medium compatibility and the other thinks there is low compatibility in M.6 tests.